

THOREGON

90

Perry Rhodan 1889

U. G. Francis

ZAJATCI V TERRANII

Přeložil Hugo Bokvas

SEDM

„Zvítězili jsme. Na celé čáře.“ „Ještě ne. Vstupujeme do poslední, rozhodující fáze.“ „Co by se ještě mohlo stát?“ „Troufli si nás napadnout.“ ^% „To je pravda. Těžká chyba, za kterou zaplatí.“

„Ne dost draze. Kdo ví, co ještě provedou. Proč to dělají? Ryjou držkou v zemi. Boj skončil. Proč provokují další incidenty? Nic tím přece nezískají.“

„Budou to muset brzy pochopit,“
.kjeta „Která fáze?“ „Sedm!“

^ ^ ^

Hodiny se zastavily na 12. říjnu 1289 NGL a Katie Joanneová pod zuhelnatělými pozůstatky stromu. Cítila se slabá a prázdná. Její hodinky ukazovaly 27. října.

Před patnácti dny skončila vlastní bi-

tvá, která přinesla Terranii smrt a zkázu, a stále bylo v rukou Džerrů přes milion zajatců.

Pár metrů od ní se nad popelem, kterým už prorůstala první zeleň, vznášel otevřený antigravitační kluzák a v něm celá její výzbroj. Trivideová reportérka stála na malé vyvýšenině na kraji Crestova parku a viděla najeden ze zajateckých táborů. Zřídili ho v oblasti, v níž nebyl už jediný celý dům.

„Jak jsi daleko?“ ozvalo se z nanopřijímačů, které měla na lalůčku zasazený do plochých perel a které byly pouhým okem nepostřehnutelné.

„Musím se trochu nadechnout. Astro,“ odpověděla. „Dej mi kapku času.“ Astra Hossaiiniová byla nemilosrdná, což v době, kdy každý člověk v megalopoli bojoval o holé přežití; být musela.

Katie jako by tu elegantní dámu viděla před sebou- Astra měla tak 170 let. Přesný věk bylo pečlivě strážené tajemství, Měla úzký a výrazný obličej s tmavýma očima, Katie v posledních patnácti dnech poznala hlavní společníci Sol-. Tělu jako disciplinovanou, rozhodnou, činorodou a vysoce inteligentní ženu-

Astra odměnila Katie za její práci za bitvy o Terranii podílem na vysílací stanici. Její vlastní podíl se tím však nesnížil. Nyní už zase měla čtyřicet procent jak prve. Ostatní společníci jí něco odstoupili.

„Za pár vteřin vysíláme a ty to víš. Takže se seber. Nevím, jak dlouho Džerrové ještě zůstanou na Zemi. Ale dokud tady budou, my budeme tvrdě makat. Až vypadnou, klidně si vezmi dovolenou.“

Katie Joanneová se zasmála. „Nech toho. Astro,“ řekla. „Až Džerrové vypadnou, pak teprve začne pořádná práce. Musíme ze SolTelu udělat zase perfektně fungující podnik.“

„Jak vidím, zachovala sis jasný rozum,“ ozvalo se. Zvuk byl jasný a srozumitelný, jako by Astra stála přímo za ní.

Kadě přešla ke kluzáku a nastavila kamery, aby zabíraly zajatecký tábor. Utvořilo se před ní dvacet holokostek. Monitory ukazovaly různé výřezy z tábora, detaily, které by lidské oko na tu vzdálenost nepostřehlo.

Novinářka si na ty obrazy stále ještě nezvykla.

Bezpočet vyzábělých lidí.

Trosky, popel. Špína, vraky.

Lidé soužení hladem, žízní, nemocemi a hmyzem.

Muži, ženy a děti bití neurobiči a srážení k zemi.

Ranění a umírající bez jakékoli pomoci.

Rohatí- statní, silní, krutí, bezohlední vítězi.

Modlíci se objeti, prosící na kolenou.

Lidé, kteří si zachovali důstojnost a trestali své mučitele opovržením.

Zoufalci, kteří se váleli před Džerry v prachu, škemrali, lísali se, sklízeli kopance.

Katie Joanneová se soustředila na holokostku, na níž bylo vidět velké nákladní kluzáky, jak vezou potravu do zajateckého tábora. Džerrové je pečlivě kontrolovali a pouštěli do tábora jen minimum, nic, co by stačilo k pořádné výživě.

Přitom už dávno ze všech končin

Země dorazil materiál. Skladoval se v obrovských halách kolem Terrania City a stačil by pro mnohem víc lidí, než kolik jich ve městě ještě žilo.

Ale Džerrové dodávky omezovali. Nechtěli zajatce, kterým se vede dobře. Zřejmě jim šlo o to, aby lidi pokořili, předvedli jim svou moc.

Co ale ještě chtějí? Jaký cíl vlastně mají?

Astra se ozvala znovu a Katie šla na vysílání. Líčila situaci v táboře a vyslala kamery s mikrogravy do různých směrů, aby neměla pořád stejný záběr.

„Skutečný problém jsou fyzické potřeby," prohlásila.

Byla si vědoma, že její reportáž jde do dalekých končin Mléčné dráhy. V centru obsazeném Džerry byla jedinou reportérkou.

„Horší je psychická zátěž, které jsou rukojmí vystavena. Zátěž, na jakou většina z nich nestačí a která je láme," dodala.

Zabrala Džerry. Syntron zabudovaný do mixážního pultu jí umožnil vyslat záběry pouze s obličejí vetřelců.

„Otázka je, co mají Džerrové v úmyslu," řekla. „Už patnáct dní ovládají centrum Terranie. Odrazili naše jednotky a zmocnili se tolika rukojmí, že Cistolo Khan a ostatní odpovědní politici mají svázané ruce. Komisař je v pasti. Zbývá mu už jen volba mezi smrtí rukojmí a kapitulací podle džerrských podmínek. Otázka však zní: Jak to bude pokračovat dál?"

Zabrala faktorový element Terrania-Jih, onu obrovskou energetickou stěnu, za níž se do výše 6,2 kilometru tyčil hrad Goušaran, centrum džerrské moci. Přes mléčnou stěnu hrad vidět nebylo.

„Je jasné, že Džerrové nechtějí zůstat na Zemi věčně. Ale co plánují? Jak dlouho chtějí čekat? Nač čekají? Co se jim odehrává v hlavách? Jaké úmysly má jejich vůdce také Fellokk? Jaké krutosti si pro nás ještě přichystal? To vše jsou otázky, které si vyžadují odpověď."

Zabrala kruté obrazy. Džerrové tloukli ženu, která chtěla uprchnout. A když ležela na zemi, jeden válečník ji usmrtil trnem na patě.

Přepnula na méně hrůzné záběry.

„Čím déle nás Džerrové nechají čekat na odpověď, tím nervóznější bude generální Štáb Pozemšťanů, který nyní po pádu Štábu Hanzý sídlí na astroportu flotily," hlásila. „Nálada je podrážděná. Nikdo zatím není schopen ani ochoten dát médiím jakoukoli informaci. Svou neschopností jednat dává Cistolo Khan najevo slabost a zdá se, že Džerrové čekali přesně na to."

^ A ^

„Není sebemenší pochyby," konstatoval chladně Agor Mummelan na palubě GILGAMEŠE. „Serof Čoch nás dostal."

Hovor probíhal v centrálním modulu MERLINU, jádru camelotských lodí.

„Určitě?" zeptal se Domino Ross.

Siganec, který zatím jen tak zdánlivě lhostejně seděl před monitorem syntronu, vyskočil. Jeho atletická postava s širokými rameny, úzkými boky a silnými nohama vrhala bizarní stín na pracovní pult. Hranatý obličej znetvořený jizvou se napnul a Domino Ross oběma rukama sáhl po černých copech, které mu spadaly až na hrud'

„Určitě," odpověděl syntronový specialista a podíval se na Allana, který stál vedle něj.

Domino Ross sevřel rty- Ta zpráva ho kruté ranila. Teď se zdálo, že akce v džerském hradě, kterou podnikli s Rosou Borghanovou a Amem Woskenem, nepřinesla jediný kloudný výsledek.

A kvůli tomu riskoval tolikrát život? Ty informace vytáhl přímo ze serofa Čocha, z Džerra na dvoře taky Fellokka, který byl odpovědný za válečné řemeslo. Čech byl druhý nejdůležitější barbar ve faktorovém elementu.

Jizva, která se táhla Rossovi od čela ke koutku úst a pocházela ze souboje s potkanem, se mu zbarvila do bledozelená.

„A co ty? Co ty tomu říkáš?" obrátil se na Arkonidana-

„Ještě jsme neskončili," pokoušel se ho uchlácholit Nesmrtelný.

Dopadl do křesla. Nedával najevo, jak je zklamaný. Narudlé oči působily lhostejně a jeho pocity neprozrazovaly.

Měl za sebou tvrdý střet s Cistolem Khanem. Došlo k němu pod tlakem nesmírného psychického vypětí, kterému byl komisař Ligy vystaven.

Když Domino Ross a další dva Siganci uprchli z Goušaranu, Atlan se dozvěděl, že mají pikosyn plné džerských dat a chtěl je dát hned převézt na GIL-GAMEŠE.

Cistolo Khan se proti tomu postavil.

Mamě, protože Atlan prosadil svou. Cistolo Khan zase ve své podezřívavosti, že si Atlan chce všechna data nechat pro sebe, prosadil, že Sigance na GIL-GAMEŠE doprovázel Agor Mummelan. Proti tomu už Arkonidan nic ne-měl-

Merlin, počítač centrálního modulu, vyhodnotil získaná data.

„Asi osmdesát procent informací dal Čoch při přehrávání zdeformovat," pokračoval Mummelan. „Jsou nečitelné. U zbývajících dvaceti procent se jedná o nedůležité záběry ze všedního života Džerrů. Nedožíváme se z nich nic nového."

„Do prdele!" Domino kopl do syntronu.

„To se vzdáváš brzy," poznamenal Atlan.

„Já? To myslíš mě? Pak mě Špatně znáš, náčelníku Arkonidanů." Siganec si zapřel ruce v bok.

Nepočítal s tmi, že ho serof takhle přelstí. Chyby sice čekal, ale ne takového rozsahu.

Krátce se zamyslel, zvrátil hlavu a rozesmál se.

„To snad není pravda. Ty mi vyčítáš, že se vzdávám. A přitom tu žalozpěvy pějou tvoji syntroňáci. Co to povídali? Informace jsou deformované. Je to tak?"

„Jo."

„No a co? To ještě neznamená. Že jsou pryč. Ti tví takzvaní experti by měli strhat postraňky a informace vydolovat. Anebo jsou to taková béčka, že na Džerry nestačí?"

„Pokračujte ve vyhodnocování," rozhodl Arkonidan.

Zasmál se. Líbilo se mu, jak se Siganec bránil a prosazoval. Domino vždy stál na svém až do posledního dechu. „Určitě na něco přijdeme."

Naznačil Dominoví, aby ho následoval. Opustili místnost. Nechtěl už syntronové experty rušit. Když odcházel,

Domino zapnul gravopak, rozletěl se za ním a přistál mu na rameni. „Stárneš, náčelníku Arkonidanů," posmíval se mu. „Máš vlasy jako padlý sníh."

Atlan se zasmál. Siganec se mu zamlouval.

Na palubě lodi měli kromě Allana aktivátor ještě Homer G. Adams a Myles Kantor. Kantor strávil poslední dny na Camelotu, tam hledal klid a snažil se přenést přes ztrátu své životní družky Kallie Nedrunové.

Ale vrátil se s dobrou zprávou- Dao-Lin-H'ay je u Ronalda Tekenera. Smíšek se v její přítomnosti a díky její empatické terapii očividně zotavoval.

Za dva dny přinesla neúnavná práce konečně plody. Agor Mummelan zavolał Allana do místnosti, kde tým pracoval.

Allan se dostavil s Dominem Rossem-

„Přišli jsme na blok dat, která ukazují, jak Džerrové přepadli jeden svět v galaxii DaGlaush a postupovali podle stejnéhoustru jako na Zemi," oznámil mu Mummelan.

„No prosím!" vykřikl Siganec a přeletěl k pultu. „Potřebujete jenom pořádný kopanec do zadku a už to běží jako po másle!"

Atlan si sedl do křesla.

„Tak spust'," řekl specialistovi. V koutcích mu zatřhalo. Domino Ross to zase vystihl.

~^ A ^

„Je to tajemství našeho národa," prohlásil Aves, „a tajemstvím zůstane, dokud se nevrátí ztracený Xantoma."

„To ta semena už nemůžeme vyrobit?" zeptal se Onwo.

„Nikoli," odpověděl Aves. „Xantoma si vzal část našeho vědění a naši předkové se rozhodli, že výzkum v tomto směru zastaví, dokud se Xantoma nezvrátí, nenavrátil nám schopnost letu a nedá nám nesmrtelnost."

„A kdy se Xantoma vrátí?"

„To nikdo neví, ty bloude. Jen Xantoma."

Město Inxittyanů se podobalo ohromnému korálpvému útesu, sestávajícímu ze stovek tisíců rozvětvených vápencových útvarů připomínajících stromy. Na větvích korálů žil národ Inxittyanů.

Byly to okřídlené bytosti s hebkým peřím, malými oválnými hlavami, dlouhými tmavými zobáky a zakrnělými křídly. Stály na nepřiměřeně dlouhých a tenounkých nohách.

Vítr a déšť přinášely mikroorganismy, které dříve žily v nekonečných vápencových rovinách Inxitty- Malí tvorečkové se zachytávali v korálech, brzy umírali, na korálech však zůstávali a stávali se jejich součástí.

V průběhu tisícileté evoluce se Inxittyané naučili tento proces řídit a nechat koraly narůstat podle potřeby. Stavěli tak svoje města.

Inxittyané byli bezesporu vysoce vyvinutá inteligence, i když jejich města se nevyznačovala špičkovou technikou, komfortem a zábavou. Ptačí bytosti žily na horních větvích korálů. Instinkty zděděné po předcích jim dovolovaly, aby se ukazovaly naprosto veřejně. Kdysi se na rozdíl od jiných, na zemi žijících bytostí nemuseli obávat žádného nepřítele, neboť před jakýmkoli úto-

kem rychle uletěli. Vývojem o schopnost létání přišli, což ale nezměnilo hic na jejich životním stylu.

A to se jim stalo osudným, neboť existoval nepřítel, na kterého evoluce nepamatovala. Přišel z hvězd a pro jeho špehy byli Inxittyané viditelní už z oblastí, které nepatřily k jejich životnímu prostoru.

Ve spodní Části korálu, kde vládlo věčné přítmí; vznikla výzkumná a výrobní stanoviště, v nichž se vyvíjelo a vyrábělo těch pár věcí, jichž by se žádný Inxittyan nerad zřekl.

Když Aves nechodil, stál jako skoro všichni Inxittyané na jedné noze. Druhou používal jako ruku a uměl s ní zacházet velice zručně.

„Pojď!“ zavolal, skrčil se, roztáhl pačtylky křídel, i když s nimi v žádném případě nemohl vzlétnout, zapnul antigrav a odplachtil. Onwo ho zvědavě následoval do otevřené krajiny.

Přistáli na stinném místě. Onwo Avese bezvýhradně obdivoval. Byl to muž, který patřil k nejvýznamnějším osobnostem národa. A ten muž natáhl ruku, otevřel ji a ukázal Onwovi kovovou kuličku. Byla tak maličká, že se jen taktak dala postřehnout pouhým okem.

„Nebudeš tomu věřit,“ řekl, „ale tohle je semínko. Občas létáme loděmi na jiné světy, na nichž národy žijí v takové bídě a v takových podmínkách, jež nedovolují pokrokový vývoj. Pomáháme jim.“

Položil kuličku na zem.

„Jako že jim darujeme domy?“

„Správně,“ řekl Aves. „Dáváme jim bezpečné příbytky, do nichž se mohou uchýlit a zotavit se z tvrdého boje o pře-

žití. Domy se starají o to, aby se odpad měnil v cenné suroviny. Mají Čerpadla, která samostatně vyhledávají vodu a dodávají ji do domu. Mají stroje, jež z rostlin produkují hodnotné živočišné bílkoviny a nepotřebují k tomu býložravce.“

•- . -

„Pak si žijí lépe než my. My musíme pracovat.“

Aves pobaveně zaklapal zobákem.

„Ne všechny bytosti mají stejné požadavky,“ odvětil. „Pro nás je naplněním života žít na nejvyšších větvích korálů, jiní zase radši zalézají do domů.“

Onwo se podíval skepticky na zem.

„A tím chceš skutečně říct, že z toho kovového zrníčka bude celý dům se vším všudy?“

„Ovšem! Co se ti nezdá? Že ze semen vyroste něco, co nežije podle našeho rozumu? Považujeme za samozřejmost, že zvířata a rostliny rostou, že z oplodněné vaječné buňky je Inxittyan.“

„Ale to je tím, že ve vajíčku jsou dědičné informace.“

„A to by mělo být možné jen u rostlin a zvířat? Ještě než jsme přišli o Xantomu, našim vědcům se podařilo vyrobit dědičné informace zaměřené na průmyslové produkty a uložit je v takových kovových zrnech.“

„A jak je to dál?“

„Slunce dodá energii a v zemi je vše, co zrno potřebuje, aby vytvořilo dům s veškerým zařízením,“ vysvětloval Aves. „Za necelé čtyři měsíce vyrostе dům. A co je to dům? Většinou je z písku - a toho je zde nadbytek.“

Udělal pár kroků do krajiny a vzhledl

k obloze, na níž bylo nezřetelně vidět tři měsíce a jako obrovský stín jednu z velkých planet soustavy.

„Byl to sen našeho národa létat s malými loděmi a bednou zrněk do dálav galaxie, na vzdálených planetách vysévat a dát tak vzniknout všem technickým zařízením, kterých je třeba ke kolonizaci nových světů.“ i

„A proč z toho nic nebylo?“

„Ztratili jsme Xantomu,“ odpověděl Aves. „Byla to ta největší a nejhorší ztráta, která nás kdy postihla. To neznáš naše pověsti?“

„Právě jsem seje začal učit.“

„V nich se praví, že z nicoty k nám přišly rohaté bytosti a uloupily Xantomu. A nejen to. Přinesly našemu světu smrt a zkázu a zničily většinu vědeckých výtobyků.“

„Pouze semena zbyla?“

„Jen ta, ale nikdo dnes už neví, jak se vyrábějí. Zásoby se tenčí a brzy nebudeme mít žádná.“

ŠEST

„A je to tady.“

„Souhlasím.“

„Vyrukujeme s nabídku. Jsou měkčí, slabí, bázlívi. Nemají odvahu k důslednosti, nedokážou obětovat své lidi. Život je přitom nahraditelný!“

„To se říká snadno, když jde o život někoho jiného.“

„To je nemístná poznámka.“

„Promiň.“

„Soustředme se na podstatné. Nabídka. Je formulovaná tak, že jim nezbude nic jiného, než ji přijmout. Nejdřív dáme najevo velkomyslnost - a pak vyložíme karty.“

<> A ^

Atlan se otráveně zašklebil. „To nejsou zrovna ohromující informace.“

„Ale asi tak všechno, čím můžu sloužit,“ opáčil Agor Mummelan.

Byl to vysoký hubený muž s malými hnědými očima a širokým nosem. Mluvil pomalu a zajímavě, jako by se věčně bál, že neformuluje správně a že tím vyvolá nedorozumění. Předstíral sebevědomí, ale jak se vyjadřoval a polykal slabiky, bylo vidět, že takový není.

„Co ty na to?“ prohodil Siganece k Alanovi. „Zřejmě jsme je do toho zadku nekopli ještě dost- Tvoji experti odvedli jen polovičku práce.“

„Co má znamenat ta historka o Inxittyanech s Xantomou a jeho zmizením?“ zeptal se Arkonidan,

Krátce vzhlédl, protože vešli Myleg Kantor a Homer G. Adams a přisedli si.

„Je jasným poukazem na Džerry, u nichž jsme si ty informace ostatně získali.“

„Přepadli svět Inxittyanů a uloupili Xantomu?“

„To není zas tak jisté. Oni ten národ nevyvraždili, jenom je obrali donaha. Ať už je ten Xantoma cokoli, byl to nejvzácnější, co Inxittyané měli, a Džerrové si ho nějak vzali s sebou.“

„V tom případě se máme na co těšit,“ prohodil Domino Ross.

„Pokračuje to,“ ohlásil Mummelan • a káravě se na Sigance podíval. Vůbec se mu nelíbilo, jak ho kritizuje. „Pár informací ještě mám- Odpovídají na naši otázku.“

„Čekám!“

^ A ^

Táž scéna.

Aves a Onwo se snesli z korálového stromu a přistáli vedle rybníku. Pohlédli na obrovský útvar, který se tyčil do výše několika set metrů až k nízkým mračnům.

„To musí být Xantoma," vykotal vzrušeně Aves. „Kde se tu bere?"

Onwo zacvakal zobákem, ale vydal ze sebe jen nesrozumitelné zvuky. Vzrušeně mlátil pahýly křídel, jako by se chtěl vznést.

„Ale ano! Je to Xantoma!" volal Aves. „Jinak to nemůže být. Vrátil se nám. Jakási cizí moc jej opět přesunula na náš svět. Já věděl, že to ještě zažiju! Jaký to zázrak! Opět budeme moci přirozeně létat a získáme nesmrtelnost."

Xantoma připomínal věž, jakou si stavějí některé druhy podzemního hmyzu, a zdálo se, že se skládá z písku a všemožných naplavenin, měl tisíce výstupků a plošin, z nichž některé byly tak velké, že by se na ně vešel celý koral.

Aves a Onwo se k útvaru rozběhli. Jejich nadšení málem neznalo hranic.

Pak se však náhle zastavili, jako by naběhli do zdi. Rozpoutalo se interno.

Z onoho obrovského útvaru vyrazily tisíce rohatých na létajících strojích.

Napřed letěly ocheny, vejčité zbraně, jež odhalovaly zdroje energie a paralyzovaly je.

Energetické sítě, nazývané džamy, zavířily vzduchem a uzavřely skupiny ínxitayanů, kteří přicházeli od jednoho korálu.

Demoličníky ničily vše, co jim přišlo do cesty.

A bytosti, které se Džerrům vzepřely,

se ihned seznámily s dezorientátory;pa-prskometry a neurobiči.

^ ^ <-

Obraz v holokostce se zamlžil a zmizel. I když se Agor Mummelan snažil, seč mohl, obraz se nakonec zhroutil a žádné hlasy už nebylo slyšet.

„To vypadalo skoro jako džerrský hrad," řekl pomalu Atlan. „Zřejmě už byl přenesen na jinou planetu. Kdopak asi za tím je?"

Mummelan pokrčil rameny- „V tom ti bohužel nepomůžu."

„Víc už z toho nevytáhneš?"

„To je vše, co jsem mohl zachránit," prohlásil expert. „Tedy se svými prostředky."

„Co tím myslíš?" - ,

„Myslím, že za pomoci Camelot'anů bych dokázal zachránit zkomolená data a získat zajímavé informace o Džerrech a galaxii DaGlauš."

Atlan se letmo podíval na Mylese Kantora a Homera G. Adamse. Věděl, že Kantor spolupráce s Mummelanem těší. Byla to pro něj terapie prací a pomáhala mu, aby se přenesl přes smrt Kallie Nedrunové.

^ A- ^

Na hromadě sutin, které zbyly po zhrouceném domě, přistál Šourcht a zakryl Katii Joanneové výhled na tábor.

Zaklela a odhodila si z Čela loknu, která jí dosud nevadila.

Rozhněvaně se s kluzákem přiblížila o sto metrů k táboru na jinou vyvýšení-nu, ze které měla rovněž dobrý výhled.

Sotva zamířila kamery, doletěl další Šourcht a dosedl necelých deset metrů od ní. Sedělo v něm sedm Džerrů.

Čtyři vyskočili a vrhli se na ni s boganem v rukou, tedy oněmi zbraněmi, které byly paprskometem, kyjem i sečnou zbraní zároveň.

Jeden Džerro zničil energetickým paprskem kluzák.

„Co to má znamenat?“ vykřikla a nechala se unést hněvem nad zbytečným ničením. Naštvaně zamířila k Džerrům, kteří byli menší než ona, ale vypadali mnohem statněji. „Jsem novinářka. Moje práce je přece důležitá i pro vás.“

Jeden Džerro k ní přistoupil, natočil si bogan tak, aby špička s tmy mířila nahoru, a rozmáchl se-

Vysoký byl jen metr padesát, tedy o pětadvacet centimetrů menší než ona, ale v ramenou měl skoro metr třicet. Z čela mu vyrůstal čtyřicet centimetrový roh zakroucený jako vývrtka a s velice ostrým hrotem. Jako všichni Džerrové měl statné a svalnaté tělo, vypadalo až tučně. Jenže otylost byla jen zdání. Ten tvor disponoval takovou silou, že by si to mohl rozdat i s Ertrusanem. Drápy měl nebezpečně dlouhé a Katie věděla, že se mohou změnit ve smrtící zbraň.

Ustoupila. V očích se jí zračila hrůza. Uvědomila si, že zašla příliš daleko.

Všimla si, že rohatý má Šrám pod pravicím okem a vytéká mu z něj zelená krev. Zřejmě dostal zásah. Asi kamenem, který po něm hodil nějaký zoufalec.

Když se Džerrově zachce, klidně jí vrazí roh do hrudi.

Ty dny bylo v Terranii velice teplo,

což vedlo k tomu, že Džerrové byli obzvláště aktivní, podráždění a agresivní. Z výzkumů jednoznačně vyplynulo, že jsou studenokrevní a závislí na okolní teplotě. V klidu byla jejich tělesná teplota 32,4 stupňů Celsia, ale když se rozzuřili, mohla stoupnout až na 35,2 a potom musel být člověk velice opatrný.

„Komu... komu to poslouží?“ zakoktala a snažila se neustupovat. „I taká Fellokk se opírá o mou práci- Dělala jsem přenos z bitvy o Terranii a roznesla tak slávu Džerrů do všech končin Mléčné dráhy.“

Bojovník neodpověděl, ale Džerro v Šourchtu začal křičet a gestikulovat. Katie se podívala jeho směrem.

V táboře vypukl jakýsi neklid. Skupina mužů tam zápasila s Džerrem. Srazili ho ukořistěným boganem k zemi a sebrali mu zbraň. Pak se vyřítili z tábora. Útěk byl naprosto nesmyslný, protože běželi přímo k Šourchtu.

Podobné scény viděla už několikrát. Vždy končily stejně. Smrtí zajatců.

Džerro ji udeřil pěstí do hrudi a srazil k zemi. Zalapala po dechu a chvíli byla mimo sebe, takže nestačila sledovat, co se děje.

Registrovala záblesky a výbuchy. Klekla si. Pár metrů od ní ležel mrtvý Džerro. Zrovna ten, který ji ohrožoval. Poznala ho podle rohu.

Zbylí Džerrové boj ukončili. Všechny vzbouřence pobili.

Přistoupil k ní jiný Džerro. Roh měl krátký a tlustý a na špičce měl kus uštípnutý-

„Vysílej!“ přikázal jí chrochtavým hlasem-jako všichni Džerrové používal translátor- „Hned!“

„Jsi na příjmu," oznámila jí nezáživně Astra Hossaiiniová. Společnice SolTelu se o nebezpečnosti situace ani nezmínila a nedávala jí zbytečné rady. Katie jí za to byla vděčná.

Navedla kamery do vhodné pozice, aby bylo vidět zabité zajatce. Nestačila, však zabrat mrtvého Džerra. Už ho přenesli do šourchtu.

Jen s potížemi ovládala hlas a potlačovala strach. Dlaně jí zvlhly a musela si je otřít o kalhoty. Hrdlo měla stažené. Hlas jí zněl cize a stísněně.

Za poslední dva týdny zažila hrůzu, jakou si nikdy předtím ani nedokázala představit. Dostávala se do nebezpečných situací a byla ohrožena. Ale takhle to s ní ještě neotřásl.

V obličejích těch mužů viděla zoufalství a dřív než oni pochopila, jak je všechno beznadějně.

Snažila se o střízlivý reportérský tón.

„Jsem si jista, že se blíží jednání o propuštění rukojmí," prohlásila. „Džerrové mají problémy s hlídáním a zásobováním půldruhého milionu rukojmí. A každým dnem problémy narůstají."

Selhal jí hlas a potřebovala pár vteřin, aby se vzpamatovala.

„Jedno je jasné. Džerrové nemohou mít zájem na smrti zajatců- Čím méně jich budou mít, tím menší šance mají tlačit na Cistola Khana."

Všimla si. Že speciálně označení pomocníci vyvážejí raněné na antigravitačních nosítkách z tábora, a informovala i o tom.

SolTel dostával denně stovky dotazů od lidí, kteří hledali své příbuzné. NATHAN vytvořil speciální filtrovací program, jenž vyhodnocoval záběry a iden-

tifikoval pohřešované pomocí srovnávacích fotografií.

Astra Hossaiiniová byla přetížena. Celá parta SolTelu zahynula při útoku Džerrů. Za poslední dva týdny sehnala jen pár specialistů. Takže sama musela čelit přívalu úkolů, na jejichž zvládnutí by potřebovala aspoň sto zaměstnanců.

Jeden Džerro praštil Katii Joanneovou tak prudce do zad, že odklopýtala pár kroků dopředu.

„To stačí," řekl. „Zmiz."

Zastavila se. Cítila, jak se jí svírá žaludek.

Mouřenín splnil úkol, mouřenín může jít, blesklo jí hlavou.

Je to konec? Chce ji Džerro zabít?

Pomalů se otočila. Così ji k tomu nutilo. Nelíbilo se jí, že ji Džerro takhle ponižoval. Jestli ji chce zabít, pak mu chce hledět do obličeje. Nedokázala stát k němu otočená zády a čekat, až se to stane.

On si však nastoupil k ostatním do šourchtu a odletěl. Nechtělo se jí tomu ani věřit.

„Dělej, co požaduje," doporučila jí Astra. „Nemá smysl zbytečně ty bestie dráždit. Nechci mrtvou Katii Joanneovou, ale reportáž z nemocnic."

Nespočet raněných a nemocných se musel nějak ošetřovat. Ze všech planet, měsíců a planetek soustavy dorazili do Terranie lékaři. Celá armáda psychoterapeutů pečovala o ty, kteří přežili. Hodně jich bylo v soku a nutně potřebovalo pomoc.

Řadu lidí přesunuli na Mimas, kde měli optimální podmínky pro léčbu. Ale kapacita už byla vyčerpaná. Speciální

kliniky na Saturnově měsíci praskaly ve švech. .

Na Mimas vzpomínala nerada. Před rokem se tam léčila z poškození mozku. Nyní už byla zdravá, ale občas měla bolesti hlavy a výpadky, jako by na pár vteřin ztratila vědomí. Občas se probudila jako ze snu a nevěděla, kde je.

O to více ji překvapovalo, jak zvládá stres, jemuž byla vystavena od džerrského vpádu. Mohla by být na sebe hrdá, co všechno na rozdíl od ostatních vydržela. Jenže události, jichž byla svědkem, byly natolik tragické, že na nějakou hrdost nezbývalo místo-

Pobrala kamery, zapnula gravopaky na opasku a rozletěla se směrem na Gar-naru. *

^ _*^ ^

• 4

Neuletěla ani dvě stě metrů a spatřila pod sebou Džerra v zoufalé situaci.

Paže pod rameny měl proražené háčky a byl přitlučený ke kmeni stromu. Pravou nohu měl rozdrčenou, takže se nemohl hýbat.

Zřejmě ho napadli lidé a zranili ho. Patrně vylezli z nějakých trosek, přemohli ho, sebrali mu zbraně a zase zmizeli.

Snesla se k němu a zapnula kamery. Zadíval se na ni vypoulenýma očima s těžkými víčky. Široká ústa s vystouplou spodní čelistí a Čtyřmi tesáky měl otevřená. Zcela evidentně nemohl pořádně dýchat.

Kamery zabraly, jak přistává těsně před ním, sahá po jednom háku a trhá za něj. Bylo to proti základním pravidlům žurnalistiky. Když dělá reportáž,

musí být v centru dění, to je v pořádku, ale nesmí zasahovat, účastnit se. V tomto případě však usoudila, že když mu pomůže, bude to ještě únosné.

Bojovník zasténal.

„Ticho!“ vyjela na něj. „Osvobodím tě, ale bude to bolet.“

Sevřel rty a zavřel oči.

Popadla hák oběma rukama a vsí silou trhla. Trochu se pohnul. Potom s ním nějakou chvíli viklala, až ho vytáhla.

Džerro zařval a zhroutil se, rozdrčená noha ho neudržela. Vytáhla ještě druhý hák a ustoupila o pár kroků.

„Proč jsi to udělala?“ zasípal.

„Protože nejsem takové zvíře jako ty,“ odpověděla.

Vytřeštil na ni oči a poklesla mu Čelist. Takhle s ním zřejmě ještě žádný Pozemšťan nemluvil.

Rány mu silně krvácely. Zkřížil si ruce na hrudi. Crčela mu z nich zelená krev. Potřeboval rychle pomoc a věděl to.

„Dej vědět našim,“ rozkázal jí. „Vím, kdo jsi. Ta novinářka. Můžeš mi pomoci.“

„Dobře,“ řekla. „Ale chci informaci.“

„Jakou?“

„Co máte v úmyslu? Na co čekáte? Jak dlouho budete ještě držet rukojmí?“

„To je moc otázek najednou.“

„V podstatě jenom jedna. Co bude dál?“

Rty se mu zkřivily. Jako by se usmál. Připadalo jí, že má v očích cosi jako pochopení.

„Něco za něco,“ zasípal. „Rukojmí budou brzy volná a pak bude také Fel-lokk ochoten k jednání v bariéře.“

„Kdy?“

Pomalů zavrtěl hlavou.

„MUSÍŠ se spokojit s tím, co jsem ti řekl. Víc se nedozvíš.“

„Tak dobře.“ Spojila se s Hjóssaiiniovou.

Společnice SolTelu odpověděla okamžitě. Slíbila, že uvědomí Džerry a zajistí pomoc.

„Okamžitě od něj zmiz,“ doporučila reportérce. „Džerrové by si to mohli špatně vyložit a potrestat tě za něco, co jsi neudělala.“

^ *- ->

Napětí v terranijském Štábu houstlo. Zatímco hodinu od hodiny bylo stále obtížnější starat se o bezpočet raněných a nemocných v částech města, kde k nim byl přístup, zatímco den za dnem byli pod troskami nalézání zasypaní a mrtví a byli vyprošťováni, zatímco zásobování a vůbec chod města byly krátce před zhroucením, komisař Ligy čekal na to, až se Džerrové konečně ozvou a oznámí, jaké mají další plány.

Cistolo Khan pracoval doslova neustále, aby zvládl všechny úkoly. Při tom je. ustavičně snažil spojit s takou Fellokkem a zahájit jednání.

Do 8. listopadu 1289 to bylo mamě.

Večer toho dne se rozsvítil monitor a v holokostce se ukázal obličej nějakého Džerra- Jak se podařilo spojení z faktorového elementu, to nechápal. Možná Džerrové protáhli elementem kabel a zřídili externí stanici.

„Jsem Guulor,“ představil se Džerro. „Barraš. Volám z pověření taky Fellokka.“

„Poslouchám,“ odpověděl komisar

a nedával najevo vzrušení. Věděl, že barraš předsedá džerrském dvoru.

Na tento kontakt čekal až příliš dlouho.

Komisař Ligy byl trochu tělnatý, ale rozhodně ne tlustý, dvoumetrový muž. Byl to Europozemšťan a pocházel z lberského poloostrova. Tmavé vlasy mu ve vlnách spadaly až na ramena.

„Taka Fellokk je ochoten jednat o propuštění rukojmí,“ oznámil Guulor.

Byl starý a na Džerra neuvěřitelně hubený. Svaly měl ochablé a místo hlavy lebku potaženou kůží. Roh mu chyběl. Zbyla po něm jen ztvrdlá zduření-na.

„To je dobrá zpráva,“ odpověděl Cistolo Khan. „Situace v táborech je už neúnosná. Nemá smysl vystavovat zajatce takovému utrpení.“

„Očekáváme, že veškeré boje budou zastaveny,“ požadoval barraš. „Za každého z našich, který bude od této chvíle zraněn nebo dokonce zabit, budeme požadovat vysokou cenu.“

„Nikdo už nebojuje, naše jednotky se stáhly, aby chránily civilisty,“ odpověděl komisař. „Ale když se brání zoufalci zahnaní do úzkých, za to nemůžeme. Tomu odpomůže jedině rychlé ukončení současného stavu.“

„Naše jednotky se už začínají stahovat z města. A v tom nikdo nebrání,“

„Co bude se zajatci ve městě?“

„Propustíme je. Zdarma. Berte to jako projev naší velkomyslnosti,“ řekl Guulor.

Cistolo Khan jen přikývl. To ho znepokojilo. Velkomyslné st? Něco takového se k Džerrům přece nehodí!

Barraš zmizel a komisař nehybně seděl za stolem.

Copak mate, vy ďáblové, za luhem? uvažoval. Nevěřím, že byste jen tak propustili milion rukojmí. O co vám ve skutečnosti jde?

PĚT

„Jsou nejistí. Pořád ještě netuší, jaké máme plány.“

„Chceš je nechat čekat ještě déle?“

„To mě neznáš?“

„Rozhodl jsem se pro tebe.“

„Rozumné rozhodnutí!“

„Dospěl jsem k němu po důkladné analýze.“

„Pragmatik, který jde s davem?“

„Nikoli. Muž s dostatkem životních zkušeností, aby poznal, jak se vyvíjejí teploty.“

„A?“

„Nejsi muž, který by šel do něčeho slepě, ale stratég s přímo geniálními tahy, který se dokáže psychologicky vcítit do protivníka a kterému se proto otevírá budoucnost. Kdo tě sleduje, musí si uvědomit, že se v Pozemšťanech vyznáš lépe než kdokoli z nás.“

„Vidím, že jsem si vybral toho pravého.“

„Nezklamou tě.“

„S tím počítám. Pokračujeme. Fáze .PĚT!“

^ A ^

„Změnila jsem plán," hlásila Katie Joanneová. „Nepoletím do nemocnice, ale rovnou k táboru.“

„Zbláznila ses?“ vykřikla Astra Hossainiová.

„Neslyšela jsi, co říkal ten raněný Džerro?“ namítla Katie a letěla přes trosky k největšímu táboru. „Propustí rukojmí. Chceš si to nechat ujít?“

Astra chvíli mlčela, potom si vzdychla. Znamenalo to, že s těžkým srdcem dává souhlas,

„Ale buď opatrná. Je to zatraceně nebezpečné.“

Katie Joanneová se zasmála.

Před dvěma nedělemi byla přímo v ohnisku bojů. Děkala válečnou reportérku, pracovala pod palbou a několikrát jen o vlasek unikla smrti. Ty dva dny bitvy o Terranii nebezpečné byly. To, co mělo přijít nyní, se s tím nedalo srovnávat.

Věřila Džerroví, že rohatí už nebudou bojovat. Nikdo neriskuje život, když je jisté, že začíná ústup. A propuštění zajatců nic jiného neznamenovalo.

Tábor se omezoval na široký bulvár Canopus. Podle jejího odhadu tam natlačili asi sto tisíc rukojmí. Postávali v hloučcích, a přestože nebyla zima, rozdělali si ohně, aby se zahřáli.

Neměli kloudná přístřeší ani pro ženy a děti. Voda se dodávala v nádržích a stačila jen na pití, v žádném případě na osobní hygienu. Ostatně hygienické požadavky se tam daly plnit jen stěží, protože Džerrové nikomu nedovolili, aby se třebas jen na pár kroků vzdálil.

„Nejde jim pouze o to, aby zajatce izolovali a zabránili jim v útěku," konstatovala, když začala opět vysílat. „Chtějí lidi navíc pokořit.“

Přiblížila se k Džerrům, kteří seděli v šourchtu a střežili rukojmí. Zvolna k nim letěla a mluvila o něco hlasitěji než prve.

Jeden se otočil a namířil na ni boganem.

„Slyšela jsem, že budou rukojmí propuštěna!“ zavolala. „Chci o tom udělat reportáž. Lidé Země se musí dozvědět, jak dokážou být Džerrové velkomyslní.“

Rohatí na ni kývli, aby se k nim přiblížila, něco si mezi sebou řekli a pak ji poslali na pahorek vzniklý z trosek jakéhosi domu.

„Teď už je to jisté,“ prohlásila vítězoslavně. Věděla, že Její hlas slyší daleko za hranicemi soustavy. Ten pocit jí dělal radost-

„Rukojmí budou propuštěna a SolTel je u toho,“ pokračovala, „Za pár minut se rukojmí v táboře dozvědí, že jejich utrpení skončilo.“

„Než k tomu dojde, vysíláme reklamu,“ ozvala se Astra Hossainiová. „Pár minut to určitě potrvá. To byla dobrá práce, Katie.“

Reportérka si vydechla. Pauza jí přišla vhod. Teď se v klidu mohla soustředit na to, co muselo přijít.

Všimla si, že ji zpozorovalo několik zajatců. Vypustila na ně jednu z létajících kamer o velikosti palce.

Muži a ženy stáli kolem bělovlasého, hrdě vzpřímeného muže. Oči mu plály takovým ohněm, jaký u žádného starce dosud neviděla-

„Zachovejte klid,“ požádala je. „Mám pro vás dobrou zprávu. Džerrové se patrně za pár minut stáhnou a budete propuštěni.“

„Je to jisté?“ zeptal se stařec. „Dozvěděla jsem se to od jednoho Džerra. Vše nasvědčuje tomu, že je to otázka minut. Zachovejte klid.“

Stáhla kameru nazpátek. Když se otočila, zjistila, že šourcht stoupá a vzdaluje se k faktorové bariéře.

Takže se Džerrové skutečně stahují.

Namířila kameru na další stanoviště a potom vykřikla:

„Astro! Už to začalo!“

„Vysíláme,“ ozval se SolTel.

„Jedna z největších lidských tragédií se chýlí ke konci,“ začala dramaticky, jak to po ní stanice v takové situaci vyžadovala.

Vnitřně se uzavřela před děním, potlačila veškeré pocity a snažila se zachovat chlad a neúčastněnost. Nemohla jinak. Kdyby se podvolila emocím, nedokázala by reportáž udělat.

Zajatí zpozorněli. Postupně vstávali, ale nehýbali se z místa. Ještě tomu nevěřili a očekávala nějaký podraz.

Začala to pak jedna mladá žena.

Vyšla z davu a zamířila k mezeře mezi troskami, kterou ještě před chvílí střežili Džerrové. Katie Joanneová ji sledovala kamerou, zabrala plné její obličej, zvýrazněný strachem a nejistotou.

Zpočátku ještě komentovala a potom nechala mluvit záběry samy za sebe.

Zena zjistila, že cesta je volná. Rozběhla se. Po vyzáblém špinavém obličejí jí tekly slzy a ústa se jí otevřela k němému výkřiku.

Do davu vjel pohyb. Muži a ženy se tlačili dopředu, razili si cestu k troskám.

Tím dali signál.

Zajatci pochopili, že je konec. Začal panický útěk. Najednou chtěl každý co nejrychleji z tábora. Drali se dopředu, odstrkovali stranou slabší, hnal je strach, že se Džerrové vrátí a zase je zavrou.

Průrva nemohla tolik lidí pojmout. Protlačit se jich mohlo jen pár. Vznikla zácpa, zvětšovala se, ale nakonec ubožáci pochopili, že cest je víc. Trosky kolem nich byly volné. Stačilo jen přelézt hromady sutě.

<> J. ^

Cistolo Khana jeho tým zareagovali přímo bleskově. Za pomoci NATHANU rozběhli záchranné akce. Vyslali množství robotů a kluzáků. Posádky se reproduktory obracely na propuštěná rukojmí, ukazovaly jim cestu a zoufale se jim snažily zabránit, aby se navzájem neušlapala.

Katie Joanneová vyslala kamery do davu- Zachytila obraz, který by na Zemi ještě před dvěma týdny považoval každý za nesmysl. Ukazovala, jak lidé lezou po Čtyřech za svobodou, jak nechávají raněné a mrtvé svému osudu, jak touze po přežití obětují svou důstojnost.

Hromadný útěk trval jen pár minut, pak se bulvár značně vyprázdnil. V opuštěném táboře přistával jeden kluzák za druhým, posádky naložily mrtvé a raněné a zase odletěly.

Katie Joanneová skončila a vyčerpaně se stáhla. Cítila se prázdná a vyhořelá.

„Odpočiň si,“ ozvala sestra Hossaiiniová. „Moc Času na to nemáš. Vše nasvědčuje tomu, že začínají jednání. U Khana vládne značná nervozita.“

Katie posbírala kamery, nacpala si je do brašny na zádech. Snažila se zapomenout na to, co viděla na bulváru po odchodu Džerrů. Ale nedařilo se to.

Když se chtěla vrátit do SolTelu, při

hnal se chreš. Na oválné létající desce stál jeden Džerro a za ní se táhl dlouhý zapáchající kouř.

Rohatý Kalii s příšerným rachotem obletěl. Katie stála jako přimražená. Potom se hnal k ní, jako by do ní chtěl narazit, na poslední chvíli stroj zastavil a nařídil: „Nastup si!“

Nechápavě na něj hleděla. Chreše byly stroje pro jednoho muže. Kde bude stát? Jak se má na něm udržet?

Namířil na ni boganem. •

„No tak! Nastup si, nebo jsi mrtvá.“

Nezbývalo jí nic jiného. Nastoupila si za něj na desku, pracně našla místočko pro nohy, s odporem se ho chytila za ramena.

„Tak vidíš.“

Odstartoval a stroj tak zaryčel, že by si nejradši zacpala uši-

-> JK ^

Cistolo Khan tušil zradu, protože Džerrové po něm požadovali, aby se jednání konala ve faktorovém elementu. Bránil se tomu, ale rohatci nepovolovali a trvali na svém. A tak komisaři nic jiného nezbývalo. Musel souhlasit.

Informoval Allana a nejdůležitější politiky Ligy. Některé vyzval, aby se jednání zúčastnili. Atlan se nabídl sám od sebe. Khan chvíli váhal a potom souhlasil.

Arkonidan se dostavil ještě týž den s několika průvodci, k nimž patřil i Hermon z Arigy- V delegaci bylo jen pár odpovědných politiků Ligy.

, Potom osm kluzáků proletělo bariérou a přistálo těsně za ní. Před nimi se hrozivě tyčil Goušaran. Podle dohod-

nutých podmínek se k němu nesměli přibližovat.

Cistolo Khan a Atlan si hned uvědomili, proč Džerrové vybrali zrovna tohle místo.

Hrad připomínal nestvůrný termití hrad. Byl vysoký 6,2 kilometru a v základně měl průměr 2,1 kilometru. Po celém hradu byly vstupy s přistávacími plošinami různé velikosti. Na některých by klidně mohly přistávat lodě třídy NOVA.

Na řadě plošin se mačkali lidé, které střezili rohatí s neurobiči. Nad nimi poletovali roboti připraveni je po desítkách zasypat paprsky.

Pozemská delegace výhrůžku pochopila.

Když jednání nebudou probíhat podle přání Džerrů nebo když bude džerská delegace nějak ohrožena, zajatci se mohou kdykoli zřítit do hlubiny.

Od hradu přiletěl šourcht s dvaceti Džerry a přistál jen pár metrů od Pozemšťanů.

Čistoto Khan a Atlan šli k němu. Očekávali, že se setkají s takou Fellokkem, ale vůdce se nedostavil.

Poslal tři zástupce- Rohatí šli proti nim výhrůžně a sebevědomě, v očích jim plál nebezpečný oheň. Jistil je těžce ozbrojený doprovod.

Ani se nenamáhali o nějakou formu. Ukázali se jako k boji připravená moc, stroj, který kdykoli převálcuje všechny, kteří se nepodvolí jejich požadavkům.

„To je Hokkun, serof strategie," představil vedoucí delegace Čoch své společníky, když se sám představil, „a tohle Chlenakk, serof spravedlnosti."

Hokkun měl krátký tupý roh. Když

se letmo ohlédl k šourchtu, Pozemšťané spatřili, že má vzadu na hlavě krvavě rudé tetování.

Chlenakk působil ještě velice mladě. Měl zakroucený roh a byl křiklavě oblečen. Na řemenech a popruzích, táhounoucích se křížem krážem přes jeho statné tělo, nesl všelijaké nástroje, hlavně však zbraně-

Atlan se ujal představování pozemské delegace, ale Džerry očividně zajímal jen on a Čistoto Khan. Už při třetím jménu si ho nevšimli a cosi si povídali. Arkonidan tedy zmlkl.

„Přejdeme k věci," navrhl Cistolo Khan. „Rád bych vám poděkoval za propuštění prvních rukojmí."

„Za něž jsme nic nepožadovali," zdůraznil Hokkun.

„Nezkoušejte to na nás s nějakými triky," varoval Chlenakk a ukázal na lidi na plošinách. „Zaplatili byste za to jejich krvi."

„Jaké jsou vaše požadavky?" zeptal se Cistolo Khan.

„Taká Fellokk má ve svých rukou půl milionu rukojmí," konstatoval Čoch. „Ty nepustíme zdarma."

„A co za ně chcete?"

„Maličkost."

„A to?" Cistolo Khan cítil, jak to v něm začíná vřít.

Džerrové se nevyjádřili. Khanův tým si už několik dní lámal hlavu nad tím, s jakým požadavkem Džerrové vyrukují, ale k ničemu nedospěl.

Tri rohatci se na sebe podívali. Čoch podivně gestikuloval.

„Požadujeme mrtvou hmotu a za ni vám vrátíme rukojmí. Všechna. Bez výjimky."

„Poslouchám.“

Atlan si odkašlal a naznačil tak Khanovi, aby zachoval klid.

„Taká Fellokk si žádá za půl milionu rukojmí všech šedesát lodí třídy NOVA,“ prohlásil Čoch s nehybnou tváří. Když pokračoval, trochu přimhouřil vypoulené oči. „500 000 živých a nenahraditelných Pozemšťanů a jiných bytostí z vaší galaxie za mrtvou hmotu. Za každou loď zhruba deset tisíc lidí. To je pro vás docela výhodný obchod, nemyslíš?“

Cistolu Khanovi to vyrazilo dech. Požadavek to byl přímo neslýchaný. V duchu už slyšel pobouřený výkřik parlamentu, až oznámí, oč Džerrům šlo.

Těch šedesát lodí představovalo údernou sílu, která by džerrský hrad už dávno a snadno smetla, nebýt rukojmí. Džerrové vyhráli bitvu o Terranii pouze díky rukojmím- Jejich vojenská síla by na Ligu nikdy nestačila.

A teď by měl vetřelce, který postupoval s tak bezpříkladnou brutalitou, vyzbrojit takovými špičkovými bojovými a dopravními prostředky? To by z něj udělal téměř neporazitelného nepřítele, který by pak byl dokonce schopen dobýt celou soustavu.

To nepřichází v úvahu!

Za bitvy o Terranii se lodě třídy NOVA ustavičně vznášely nad hradem, takže taká Fellokk se s nimi seznámil-A tehdy ho to patrně napadlo.

„Jakmile je dostaneme, opustíme hrad a odletíme domů do DaGlauxe,“ prohlásil Čoch. „Díky datům, které jsme si zde opatřili, už víme, kterým směrem a jak daleko naše vlast leží.“

„Jaká je tvá odpověď?“ zeptal se serof pro strategii Hokkun.

„O tom nemohu rozhodnout sám,“ prohlásil Cistolo Khan, ještě v šoku nad tím neslýchaným požadavkem. „Musí mi to odsouhlasit i ostatní.“

„Dáváme ti na rozmyšlenou den,“ odpověděl Čoch. „Když do té doby taká Fellokk nedostane pozitivní rozhodnutí, zřítí se prvních tisíc rukojmí z plošin. Když ho nedostane ani po čtyřiceti osmi hodinách, zemřou dva tisíce, za tři dny tři tisíce a tak dál, dokud se nedohodneme.“

ČTYŘI

„A je to.“

„Pozemšťané jsou v Šoku.“

„Přesně o to šlo. Dají nám, co chceme.“

„Jsi si tím jist?“

„Naprosto.“

„A potom?“

„Pak je čeká další překvapení.“

„Jsi vynikající velitel.“

„Už od počátku jsem věděl, že na to mám. Jakmile uzavřeme kapitolu Země, vyrazíme k novým břehům,“

„Kdy to bude?“

„Máme čas. I kdyby fáze ČTYŘI měla trvat týdny, nám to může být jedno. Plány nezměníme.“

^^^

Když Džerro nabral směr k budově SolTelu, Katie Joanneová si myslela, že se jedná o nějaký omyl. Skutečně ji veze k vysílači? Ale proč? To by přece zvládla sama.

Bojovník přistál na plosině pro kluzáky, která byla nyní volná. Chreš ztichl. Džerro ji od sebe odstrčil. Čekala

to a rychle uskočila, takže o ni jen škrtl pěstí.

„Šmejde!“ -

Sestoupil a otočil se k ní.

„Pojď,“ nařídil jí chrochtavě. „Musí s námi.“

„Kdo?“

„Ta Astra.“

Katie Joanneová se nechtě zastavila, ale když Džerro zvedl pravou nohu a namířil na ni trn, vyrazila. Viděla už dost, aby věděla, jaká děsivá zranění dokážou Džerrové trnem způsobit-

Když vešli do velínu. Astra Hossaiiniová na ni překvapeně a nic netušíc pohlédla- Seděla za pultem sama.

„Půjdeš s námi,“ osopil se na ni Džerro. „Okamžitě.“

„Kam?“ zakoktala elegantní Astra. Byla to inteligentní žena, skvělá organizátorka a nezvykle schopná vůdčí osobnost, ale situace, kdy byla bezprostředně konfrontována s násilnickým Džerrem, ji očividně překonala.

„Ty se nemáš co ptát.“ Přistoupil k ní, zvedl bogan a naznačoval, že rozmlátí pult.

„Už jdu,“ řekla rychle. „Jenom nic nerozbíjej. Pro obě strany je důležité, abychom vysílali.“

Celá bleďá přistoupila ke Katii. Když se u ní zastavila a otočila se, Džerro bogan spustil, ale pultu neublížil. Výhruzně chrochti a se supěním produsl kolem nich. Pohyboval se tak zvláště, že mu trny při každém kroku škrábaly o podlahu a rozrývaly měkkou krytinu.

Obě výhružku pochopily.

„Nesmíme ho provokovat,“ zašeptala Katie. „Mohlo by ho taky napadnout, že z nás potřebuje jenom jednu.“

„Propána!“ Astra Hossaiiniová se chytila za břicho. Dávila se a Katie čekala, že bude zvracet. Ale vzpomínala se.

„Klid,“ nabádala ji Katie. „Nesmíme dát najevo slabost. Jen by mě zajímalo, kam nás vede. A hlavně co chce udělat.“

Džerro došel k chřeši a sedl si. Lhostejně jim naznačil, aby si stouply za něj. Astra váhala. Bylo tam sotva tolik místa, že si každá mohla stoupnout na jednu nohu.

„Musíme,“ řekla nakonec reportérka. „Chytni se ho. Neboj se. Kdyby spadla, mám gravopaky a zachytím tě.“

Sotva se postavily na plošinu a chytily se Džerra, stroj zaburácel a vyrazil. Vznesl se s řevem, boucháním, smradem a kouřem, šílenou rychlostí se hnál k bariéře a proletěl jí.

Astra se dolů nedívala. Zoufale se držela Džerra. V lýtku jí šhubalo, nebyla zvyklá stát tak dlouho na jedné noze. Bála se, že dostane křeč-

Rohatý zpomalí!, vystoupal však ještě výš a nakonec přistál na jedné platformě ve čtyřech kilometrech.

„Pryč od něj!“ křikla Katie.

Varovala ji zbytečně. Astra se už stejně neudržela, odvrávorala a snažila se vzdálit se co nejvíce od Džerra, který se jí neskonalé hnusil.

Ustupovaly od rohatce a Astra si otírala upoceně dlaně o kombinézu. Třásla se jí kolena a byla ráda, že je s ní Katie Joanneová a dodávají sílu, která jí v této situaci chyběla.

Džerro něco zachrochtal, seskočil ze stroje, aniž se ohlédl, takže by je srazil, kdyby za ním ještě stály. Velkopanský

jim naznačil, aby vešly do hradu. Poslechly a on je hnal do temné chodby.

Byly jeho zajatkyňemi. Patřily k rukojmím.

Zastavili se v menší místnosti, která měla strop pokrytý lebkami všemožných bytostí- Vstříc jim šel jiný Džerro. Byl malý a hubený, jeho hlava vypadala jako lebka pokrytá kůží. Roh už neměl, místo něj jen zduřeninu na Čele.

„Vstoupili jsme do jednání," řekl jim. „Jsem odpovědný za jejich průběh."

Podíval se na každou zvlášť a obě měly pocit, že jim vidí až do žaludku.

„Jsem Guulor a očekávám od vás, že budete informovat o životě rukojmí, Ukáže těm venku, jak se jim vede a co se jim stane, když nebudou naše podmínky splněny."

„Uděláme, co můžeme," slíbila Katie.

„Tys mi nerozuměla," zasyčel. „Zítří bude na plošině stát tisíc mužů, žen a dětí a čekat na to, až dostaneme, co požadujeme. Když nám nevyhovíte, shodíme je dolů. O tom uděláte reportáž."

Zašklebil se a připomínal posmrtnou masku.

„Viděli jsme, co SolTel vysílat. Takže se nás nepokoušejte ošálit. Jinak budete první, co sletí."

Astra Hossaiiniová si vydechla. Uvědomila si, že její život není bezprostředně ohrožen a že na ni čeká úkol, který zvládne.

„Jakou jste si dali podmínku?" zeptala se.

Džerro jí to pověděl.

Krátce na sebe pohlédly. Na tohle Cistolo Khan nepřistoupí.

^ _* _ ^

V improvizovaném štábu na astroportu se Cistolo Khan a Atlan uchýlili do důstojnického klubu, aby si dali Čaj a mohli si nerušené pohovořit. Byli v místnosti sami.

„Nic jiného nám nezbyvá," prohlásil Atlan. „Musíme jim loď vydat."

„Nesmysl!" oponoval mu komisař. „Jsem rád, že nám dali lhůtu na rozmyšlenou. Všechny NOVY. Ostatně jich už ani šedesát není. Uvědomuješ si, jakou mají hodnotu? Jak by se posílila džerrská moc? Máme jim dát do rukou pistoli, kterou nám pak přiloží na spánek?"

„Můžeme nad tím přemýšlet, jak chceme," neustupoval Arkonidan. „Je to tak. Musíme loď vydat. Anebo chceš, aby rukojmí zemřela?"

„Měli jsme jednat mnohem dřív," vzdychl si Cistolo Khan- „Zpočátku měli rukojmích jen málo. Měli jsme se smířit s jejich smrtí a zachránili bychom tak tisíce, možná desetitisíce životů."

„To tenkrát nemohl nikdo tušit," konstatoval klidně Atlan. „Teď nemá smysl si něco vyčítat. Jinak ses rozhodnout nemohl, protože jsi netušil, že to bude takhle eskalovat."

„Máš pravdu. Nemá smysl brečet nad rozlitým mlékem- Musíme se vypořádat se současnou situací. Nejsi jediný, kdo chce loď vydat. Chtějí to všichni Členové vlády, se kterými jsem mluvil. Pouze opozice je proti."

„To se dalo čekat, ale oni nenesou odpovědnost. Loď nahradíme, lidské životy nikdy."

Komisaře to příliš nepřesvědčilo. Vysvětlil Arkonidanovi, že se jednalo hlav-

ně o poslance Liberální jednoty, relativně malé a bezvýznamné strany, která ale uměla přitáhnout na svou stranu média.

„Obávám se, že nám budou dělat ještě hroznější potíže," řekl nakonec.

Druhý den strážní stanoviště hlásila, že se také Feliokk dostavil už hodinu před smluveným termínem. Cistolo Khan a Atlan hned vyrazili se stejnou delegací jako předešlý den.

Komisaři se nyní velice hodilo, že jednání nejsou pod časovým tlakem, rukojmím na plošinách ještě zbývala aspoň hodina do rozhodnutí.

—> A ^

Katie Joanneová a Astra Hossaiiniová vešly do místnosti se zajatci. Hledaly kontakt očima, ale nikdo jej neopětoval.

Většina rukojmí byla vyčerpána, rada z nich zraněna, skoro všichni byli zostuzeni rohatci, nedostatek hygieny urážel jejich důstojnost. Nikdo z nich se ještě nikdy do takových podmínek nedostal. Všichni byli zvyklí na luxusní byty a bezvadné hygienické podmínky.

Zeny si vyhledaly volné místo a sedly si na podlahu.

„Já ten smrad nevydržím," posteskla .si Astra.

Přistoupil k ní nějaký mužík. Kolem hlavy měl zakrvácené improvizované obvazy a bylo mu vidět jen ústa a oči. Dřepl si před ně,

„Tebe znám," řekl! a ukázal na Katie. „Jsi novinářka a děláš pro SolTel."

„Jsem," odpověděla. „No a?"

„Já jsem zase Solder Brant," odpově-

děl. „Poslanec Liberální jednoty." Patrně očekával, že na ni zapůsobí, ale mýlil se. Katie Joanneová jen pokrčila rameny.

„Až se dostaneš ven, chci, abys o mě vysílala," dodal. „Je neuvěřitelné, že jsem byl vystaven takovým podmínkám."

„To s tebou souhlasím," řekla chladně, „ale pro mě je mnohem zajímavější promluvit si s několika ženami než s jedním důležitým."

„Co to má znamenat?" Hlas měl na jednu ostrý a rezavý. „Odmítáš?"

„Snad jsi slyšel, ne?" ozvala se Astra Hossaiiniová. „A teď si dej odchod."

Katie Joanneová se tomu musela zasmát. Taková slova z úst elegantní Astry ještě neslyšela.

Naštvaný Brant odešel.

Krátce nato k nim přistoupil jeden Džerro. Ani neřekl, co chce, a přejel Astry po rameni neuroštětcem. Astra vykřikla, vyskočila. Připadalo jí, že ji popálil rozžhaveným železem. Byl to takový šok, že se stěží udržela na nohou. Tupě se na Džerra podívala.

„Co to mělo znamenat?" zeptala se Katie Joanneová a rychle vstala.

Astra se držela za rameno.

„Já nevím," zajektala zuby.

Džerro ukázal na východ a obě vyklopýtaly ven. Katie podpírala Astru.

„Nejradši bych mu vyškrabala oči," sténala Astra. „Bylo to hnusné a zbytečné."

Katie ji už nevnímala. Zapalovalo jí to mnohem rychleji než té elegantní dámě po jejím boku. Už věděla, proč si pro ně dosel. Mají splnit svůj úkol. Čím rychleji se na to vyladí, tím lépe pro ně.

„Vzpamatuj se!“ sykla na šéfkou.

Vyšly na plošinu, na níž před krátkou dobou přistály. Džerro jim ukázal místo na kraji a Čekal. Když se Katie Joanneová na něco zeptala, výhružně zvedl neuroštětec a ona zase zmlkla.

Uplynulo několik minut, potom se začali na plošinu tlačit zajatci. Většina se z nich jen vlekla.

„Asi je máme točit,“ zašeptala Katie.

„Proč? Nevidím v tom žádný smysl.“

„Počkej. Džerrové vědí, co dělají.“

Měla pravdu. Na plošinu přišlo asi tisíc mužů, žen a dětí, vyzábělých, vyčerpaných, ve tvářích se jim zračil strach, muka, jimž byli po týdny vystaveny.

„K čemu mě potřebují?“ strachovala se Astra. „Já nemůžu nic udělat. Nemám antigravitační opasek, nemám kamery. Měli mě nechat ve velínu.“

„Dej si velký pozor, aby na to nepřišli,“ varovala ji chladně Katie. Snažila se nemyslet na osud zajatců a soustředila se na svůj úkol. „Můj syntron předá obrazy velínu. Postará se, aby se střídaly záběry z různých úhlů.“

„Myslíš, že si Džerrové nevšimnou, že nemám co na práci?“¹

„Jestli na to přijdou, shodí tě dolů s ostatnímu.“ Katie Joanneová se rozhodla pro tvrdou upřímnost. „Takže se konečně vzpamatuj a hraj svou roli. Předvedeme jim tým.“

„Jsi neuvěřitelná, Katie,“ v Astřině hlase byl jasně rozeznatelný obdiv.

Reportérka jen pokývla, zapnula si gravopaky a vyletěla dostatečně vysoko, aby měla v záběru všechny. Zajatci byli příliš vyčerpaní, než aby se mohli bránit. Stáli na plošině, tupě civěli, jako by se už dávno vzdali.

Vypustila malé kamery- Obklopily ji jako roj. Vynesla se přes okraj plošiny.

Někteří zajatci si sedli na zem. Částečně proto, že se už neudrželi na nohou, ale i proto, že pro Džerry bude obtížnější je srazit dolů.

Novinářka se zděšeně podívala do hloubky. Více než tisíc metrů pod ní přistálo několik šourchtů s Džerry a kluzáků s pozemskou delegací. Jednání začala.

Nastavila kamery, rozmístila je a zapnula. Před ní se utvořilo několik holokostek.

Přes hlavy zajatců viděla, že se Astra činí. Měla jednu kameru a s její pomocí vytvořila sedm holografií, třebaže by dvě stačily. Předstírala Činnost.

Jeden zajatec, vysoký a hubený muž, přistoupil ke kraji plošiny a pohrozil jí pěstí.

„Vypadni už, ty hyeno!“ křičel na Kádi. „Existují pro vás, pro novináře, vůbec nějaké meze? Kolik vyděláš na naší smrti?“

Katie sevřela rty. Ráda by mu vysvětlila, že jí nic jiného nezbývá, že jí k tomu donutili. Neměla však Čas na to, aby se s ním a s ostatními hádala.

S obavami pohlédla k Astře Hossainiové, ale nezdálo se, že by jí něco hrozilo. Nenápadně pracovala v pozadí a zajatci si jí prakticky nevšimli.

„Dávej si pozor,“ varovala ji vysílačkou. „Hledají ventil pro svůj strach, Mohli by si uvědomit, že patříme k sobě.“

„Rozumím,“ odpověděla Astra tak tiše, že jí skoro nebylo rozumět.

Hubený si před Katii opovržlivě od~

plivl. Jiný po ní hodil kamenem, ale minul.

„Hlavně se k nám moc nepřibližuj!“ řvala na ni jakási zrzka a přeskakoval jí hlas. Začala se z ní řinout veškerá nahromaděná nenávist. Nesměřovala zlobu na Džerry, kteří za všechno mohli, ale na novinářku, protože si myslela, že chce vydělávat na její nouzi. „Jestli tě dostanu do rukou, strhnu tě s sebou dolů!“ řvala.

Další kamera mířila na delegaci dole. Katie vybrala vhodné výřezy a syntronemje zvětšovala tak dlouho, až se dalo poznat, kdo se jednání účastní. Rozznávala Cistola Khana, Allana, Hermona z Arigy, Domra Shoeina, šanghajské-ho policejního náčelníka, který převzal velení nad terranijskou policií, jakéhosi mužíka s těžkými víčky a jednoho z terranijských starostů LeraAbida Nuara.

Když vše nastavila, přepnula na vysílání a hned spustila komentář.

„Zatímco hluboko pod námi pokračují jednání, tisíc rukojmí se strachuje o život. Džerrové je klidně, bez zábran naženou neurobiči a shodí přes okraj plošiny.“

Soustředila se na řadu obličejů, v nichž se zračil Čirý strach. Její reportáž se vysílala do dálov Mléčné dráhy a přijímali ji všichni z Ligy svobodných Pozemšťanů.

TŘI

„Pokusí se nás nějak převézt.“ „My bychom to na jejich místě udělali rovněž.“ „Nesmí se jim to podařit.“ „Dáme si pozor a všechno pěkně krok

za krokem ohlídáme- Jsou technicky nad námi, ale to se změní, jakmile dostaneme ty jejich lodě.“

„Byli by to blázni, kdyby nám je dali se všemi zbraněmi na palubě.“

„Už jsme z nich bláznů udělali a teď jim předvedeme, že právě tahle role jim přísluší. Srazíme je na kolena.“

^ -*- ->

„Ne,“ zdráhal se Cistolo Khan. „V zásadě souhlasíme s předáním lodí třídy NOVA, ale svou vlajkovou loď PAPER-MOON si ponechám. VULPECULU jsme ztratili ve válce s Tolkandy. Takže zbývá padesát osm lodí, které vám můžeme přenechat.“

„Šedesát,“ trval na svém také Fellokk. Ukázal nahoru na plošinu. „Anebo spadnou dolů.“

„S tím se nedá nic dělat,“ odvětil chladně komisař. „Padesát osm a ani o jednu víc. Nemůžu rozhodovat sám, jsem závislý na souhlasu řady odpovědných osob.“

„Šedesát!“ zařval také Fellokk. Zaťal ruce v pěst, vysunul spodní Čelist a vystrčil tesáky. V očích mu planul divoký oheň. Zdálo se, že se už dlouho nedokáže ovládat.

Vůdce Džerrů měl roh zkroucený jako hlemýžďí ulitu a s dlouhým bajonetovým nástavcem. Navíc měl na hlavě cosi, co připomínalo triedr. Khan už věděl, že je to Špeh, kterým se může dívat přes zdi a vyhledávat tepelné zdroje-

Rohatcův trup zdobila kazajka se žlutočernými pruhy a dlouhými rukávy, které byly na ramenou nabrané. Na zá-

pěstích měl kovové náramky s všelijakou technikou-

Dal znamení serofům a náhle se rozsvítlo několik holokostek. A v nich se ukázaly obrazy, které zabíraly Katie Joanneová a Astra Hossaiiniová. Bylo vidět rukojmí vysoko na plošině. V tvářích hrůza a strach. Roztřesení lidé na pokraji propasti. Džerro s neurobičem.

„Stačí jediné mé slovo," vyhrožoval také Fellokk, a tisíc lidí vám odtamtud spadne k nohám."

„Nikdo z nás nechce ztratit tvář," vložil se do řeči střízlivým tónem Atlan. „Bylo by nebezpečné, kdybychom na sebe navzájem tlačili. Nabízíme, co můžeme. Padesát osm je maximum."

„S tím se nespokojím," opáčil také Fellokk. „Zemře tisíc rukojmí. Já ti ukážu. Mí bojovníci shodí pár dětí."

„Potom budeš mít k dispozici už jen padesát sedm lodí."

Džerro se na Arkonidana podíval přimhouřenýma očima a chvíli se zdálo, že se na něj vrhne a ztrestá jej- Osud rukojmí byl na vážkách.

Potom se vůdce rohatých vzpamatoval, ustoupil před silnou osobností. Prohlásil, že je ochoten dát najevo velkomyslnost a že se PAPERMOONU vzdává;

Tím se dosáhlo prvního malého úspěchu- Rukojmí měla o trochu víc naděje.

Cistolo Khan si vydechl, ale nedal úlevu najevo- Oznámil Džerrově, že lodě jim předají bez útočných zbraní-

„Obranné zbraně zůstanou na palubě," pokračoval. „Stejně tak všechny Čluny, z nichž odstraníme útočné zbraně.

Syntronika zůstane plně funkční."

„Dobře!" Taká Fellokk s tím zřejmě

počítal. Ani se nepokoušel kvůli zbráním smlouvat. „Lodě na můj povel přistanou tam na plošinách a v bezprostředním sousedství Goušaranu, nikdy ne víc než šest najednou. Jakmile budou lodě v našich rukou, propustíme vždy odpovídající počet rukojmí."

Návrh se u pozemské delegace setkal se souhlasem, ale Džerrové ji museli ujistit, že posádka bude okamžitě propuštěna. Opustí lodě ve speciálních člunech.

Taká Fellokk požadoval, aby na palubě každé lodi byl nainstalován jeden hypnouchitel s výukou obsluhy. Z toho vyplývalo, že Džerrové pozemského hypnouchitele znají a že ho už otestovali.

Tímto stylem jednání pokračovala dál. Byla tuhá a vedla se zarputile, obě delegace bojovaly o každíčký detail. Seběmenší podrobnosti se zaznamenávaly písemně, aby se zabránilo nedorozuměním.

„Mezi rukojmími je Paola Dašmaganová," konstatoval komisař Ligy. „Musí být propuštěna mezi prvními."

Pustil její holo, aby jasně ukázal, koho má na mysli.

Taká Feliokk to odmítl chladně a bez zájmu.

„Nevíme, kteří zajatci jsou kde. Neregistrovali jsme je. Pro nás jsou beztvářá hmota. Nikoho mezi nimi vyhledávat nebudeme."

Cistolo Khan se ještě jednu pokusil o předčasné propuštění První Pozemšťanky, ale vždy narazil na mrazivé odmítnutí. Proto problém odložil a věnoval se jinému.

Žádal sedm'dní na nutné přípravy, ale

taká Fellokk byl ochoten přistoupit pouze na dva.

„Dva dny jsou příliš málo," namítal komisař, „Za tak krátkou dobu nestačíme zbraně demontovat."

„To je váš problém," odmítl ho chladně taká.

Nakonec se dohodli na čtyřech dnech. Džerrové si vyhradili, že termín předání rukojmí vždy určí sami.

Za tři týdny - 28. listopadu - mělo dojít k poslední výměně. Džerrové na termínu trvali, aby měli možnost seznámit se s obsluhou lodí.

„Navíc si musíme prověřit, jestli jste do lodí nenamontovali něco, co by nás mohlo ohrozit," řekl velitel Dzerru.

„Na palubě nebude žádné kukaččí vejce," slíbil Atlan, i když ani on, ani nikdo z Ligy neměl v úmyslu 'se toho vzdát. „Chceme jen, abyste zmizeli."

„To je upřímné slovo."

„Nebyl jsi o nic méně upřímný."

Taká Fellokk se zasmál podivným smíchem, který jako by vycházel z hlubin hrdla. Jednání ho uspokojila. S půl milionem rukojmí v rukou se mu podařilo vymáčknout z Ligy tučné výkupné.

Uběhlo hodně hodin a slunce zatím zapadlo. Obě strany podepsaly smlouvu a rozloučily se.

^ A ^

Katie Joanneová viděla v tvářích zajatců, kteří byli nuceni po celou dobu jednání stát na plošině, jen nenávisť a opovržení. Celou tu dobu strávili v ustavičném strachu, že je Džerrové shodí. Byli fyzicky i psychicky na dně.

Jednání skončila- Zajatci viděli, že se delegace rozloučily. Neznali výsledek rozhovorů a byli v nevýslovném napětí.

Většina z nich vstala. Bok po boku čekali na rozhodnutí Džerrů. Buď bude znít smrt, anebo návrat do hradu.

Někteří klečeli na tvrdém podkladu a modlili se. Jiní přistoupili na kraj plosiny a hrozili novinářce pěstmi.

„Jak se sneseš, je s tebou amen!"

Katie Joanneová sevřela rty. Dříve Či později se musí na plošinu vrátit. Džerrové jí to přikážou.

Jeden rohatý vyšel z hradu, něco zavolal na ostatní, potom zajatci vydechli úlevou. Džerrové jim nařídili, aby se vrátili.

Když polevilo napětí, některé ženy omdlely. Do davu okamžitě vběhli Džerrové s bičí a přinutili ostatní, aby omdlelé odnesli.

Pak jeden namířil boganem na novínářku.

„Konec," zavrčel. „To nám stačí."

Mávl na ni a ona letěla k němu, aby přistála na plošině. Přitom se nedívala na něj, ale na pár mužů, kteří ještě nevešli do hradu. Čekali na ni!

Už si na mé brousí zuby!

Džerro jí velitelským gestem naznačil, aby šla za rukojmími do Goušaranu. Chtěla se tomu vzepřít a říct mu, co ji tam čeká. Neposlouchal ji, strčil do ní boganem, tím koncem s tmy. Tmy pronikly košili a zajely jí do zad.

^ A ^

Jakmile se Čistoto Khan vrátil do štábu, hned se dal do práce. Museli zvládnout

nout obrovský úkol, úkol, který vyžadoval perfektní velení a při němž si nesměl dovolit žádnou chybu.

- Měli připravit k předání 58 lodí třídy Nova, kulových gigantů o průměru 800 metrů. Hlavním poznávacím znakem lodí NOVA byl takzvaný dvouplosinový hangár po obvodu lodí. V obou hangárech mohlo parkovat 40 korvet -o průměru 60 metrů - anebo větší počet menších lodí.

Z lodí museli odstranit především zbraně. Jednalo se vždy o 26 transformačních děl, 20 MVH děl, 4 projektory vlečného paprsku, 4 paralyzátory a osmi antím-děl a regulátorových děl. Byla to nesmírná válečná síla, provázaná s loděmi těmi nejmodernějšími prostředky, a dala se vymontovat jen velice pracně a zdlouhavě.

Mezi dvěma hlavními jednáními se Cistolo Khan radil s odborníky v oblasti zbrojní techniky a konstrukce lodí a dal si syntrony vypracovat přesné harmonogramy.

Organizátoři a experti mu nyní nahlásili, že za tak krátkou dobu to nezvládnou. Nebylo dost robotů na demontáž, protože takové práce se v prováděly jen zřídka-

„Konec diskuze!" odmrštil jejich návrhy. „Bud' zbraně vytáhněte neporušené, nebo je zdezintegrujete."

V lunárních docích se pozemští technici s malou armádou specializovaných robotů pustili do demontáže zbraňových systémů u prvních pěti lodí. Zároveň lodě vybavovali hypnouchiteli s komprimovaným kurzem obsluhy.

Jiní specialisté se zase zabývali palubními syntrony. Cistolo Khan doho-

dl, že přístroje v lodích zůstanou, ale o jejich obsahu nepadlo ani slovo. Dal z nich odstranit veškerá data, která neso souvisela s navigací, vnitřní logistikou a obsluhou lodí.

Netroufal si ukrýt v lodích bojové roboty nebo úderná komanda, protože nechtěl ohrozit životy rukojmí.

Dávno se však rozhodl, že NOVY nepředá v dojednaném stavu. Specialisté do každé zabudovali několik pastí a nepříjemných překvapení.

Nařídil expertům, aby postupovali s maximální obezřetností a všechna zařízení nainstalovali tak, aby na ně Džerrové nepřišli ani při té nejpečlivější prohlídce a aby se aktivovala, až flotila bude daleko za hranicemi Sluneční soustavy.

^^^

Když Katie Joanneová procházela uličkou mužů, bezděky stáhla hlavu mezi ramena. Připadala si, jako by ji čekala baštonáda, a čekala jen na to, kdy-první udeří.

Horečně přemýšlela, co má udělat, aby rozrušená rukojmí uklidnila, ale nic ji nenapadalo.

Nejradši by se otočila a utekla zpátky na plošinu, ale to nemohla. Tam stáli Džerrové a bránili jí v cestě.

„Svině!" zasyčela šedovlasá žena.

Opírala se ramenem o stěnu, založila si ruce na prsou a opovržlivě na ni hleděla. Obličej měla vyzáblý, propadlý a špinavý.

„To je škoda, že nás neshodili, co?" zasyčela znovu. „To by byly záběry;

Katie věděla, že dělá chybu, ale přesto se zastavila.

„Nenapadlo tě náhodou, že jsem zajatec stejně jako ty a že mě k tomu Džerrové donutili?“

„To se dalo čekat,“ osopil se na ni podsaditý muž. Byl malý jako Džerro, měl svalnatá ramena a býčí šíji. Díval se na ni malýma přimhouřenýma očima. „Nejdřív si hraješ na senzační reportérku a pak jsi příliš zbabělá, abys tu roli dohrála.“

Rychle udeřil- Zasáhl ji do ledvin a rána tak bolela, že Katii Joanneové doslova dosel dech. Ani vykřiknout nemohla. Nohy jí vypověděly službu a padala přímo na pěst jiného muže.

To byl signál, kterého se bála.

Náhle se na ni vrhlo několik mužů a žen. S posledním zbytkem vědomí se snažila zachránit- Zapnula antigravitační opasek a chtěla vystoupit ke stropu-Ale nepodařilo se. Jeden muž ji pevně držel, vznášela se jen metr nad zemí a ostatní do ní bušili.

„Nechtě toho!“ vykřikla 'Astra Hossaiiniová. Snažila se protlačit davem ke Katie. „Nechtě toho už! Vždyť ji zabijete!“

Muži ji chytili za ruce a za vlasy a drželi ji.

„Ta svině si nic jiného nezaslouží,“ řekla žena, která se dál opírala o stenu a hořícíma očima sledovala, jak si ostatní na Katii vybíjejí vztek.

Otočila se, teprve když se ukázal Džerro a rozháněl dav neurobičem.

Astra Hossaiiniová se znovu pokusila dostat ke Katii. Tentokrát jí v tom zabránil Džerro.

Zasáhl ji bičem a srazil k zemi. Po

tom omráčenou Katie popadl za nohy a odtáhl ji za sebou. Stále se vznášela metr nad zemí.

Když ji venku strčil přes okraj plošiny, klesala do hloubky pomalu a zlehka jako pírkó.

Katie Joanneová se probírala, když byla pět set metrů nad zemí. Bolestně zasténala a cítila křeč ve svalech. Chvilí nevěděla, kde je, až se ji konečně podařilo otočit se a pohlédnout dolů.

Pracně sáhla po opasku a nastavila antigrav, aby klesal rychleji. Narovнала se a přistála na nohou.

Ale neudržela se na nich a padla na kolena. Bolesti byly takové, že málem znovu omdlela. Bránila se tomu, bránila se slabosti, která ji už zmáhala, a postupně se vzpamatovávala.

Zřejmě neměla na těle zdravé místočko. Nejradši by se na zemi schoulila jako děcko a nedělala nic, jen tak ležela. Ale bála se, že si pro ni Džerrové dojdou. A protože nevěděla, kdo ji zachránil, cítila se i nadále ohrožena.

Využila antigravu a doletěla až k bariéře, pronikla jí a teprve pak pocítila bezpečí. Za pár minut už byla v SolTelu, kde strávila i poslední dva týdny. Budova, v níž měla byt, už neexistovala. Džerrové ji rozstříleli.

Padla na postel, přetáhla si pokrývku přes hlavu a krátce nato upadla do milosrdného bezvědomí.

Když se probudila, byla tma. Do místnosti vnikal jen slabý svit měsíčního srpku. Nízko nad SolTelem proletěla stíhačka. Tabulky v okně se roztráslly, byly uvolněné po nesčetných explozích za bitvy o Terranii.

Katii zase nějakou chvíli trvalo, než

pochočila, kde je. Každíčký sval ji bolel a skoro se nemohla hnout. Přesto se nějak dostala na nohy, dovlékla se do hygienické kabiny a úlevou si vydechla, když jí syntron signalizoval, že je ještě dost vody, aby si dala sprchu. '

Stála pod horkou vodou a potom si lehla pod medisyn SolTelu, který tam měli pro všechny případy. Ošetřil ji, dal jí léky a zbavil ji bolesti.

„Musíš se hýbat,“ přikázal jí. „To je ta nejlepší terapie.“

Neodpověděla, vyšla z kabiny a hodila si na sebe volný župan. Teprve pak ji napadlo, že by měla prohlédnout ostatní místnosti. Byla ve studiu sama, provoz udržoval syntron.

Dala si horký Čaj a syntron ji informoval o nejnovějším vývoji-události.

„Osmapadesát NOV!“ žasla a zalezla zase do postele. „To je šílenství!“

Léky ji uvedly do hlubokého ozdravného spánku, z něhož se vždy po několika hodinách krátce probírala. Po čtyřech dnech se dokázala pohybovat bez bolesti.

DVA

„Já jim nevěřím.“

„Já taky ne, ale nic jiného nám nezbývá.“

„Mohou dát do lodí trhaviny a vyhodit nás do vzduchu.“

„Toho si jsem vědom. Je to riziko, na které musíme přistoupit. Proto je chytré, že nepřevezmeme všechny lodě najednou.“

„Vlastně máš pravdu! Takhle je můžeme pořádně překontrolovat a prohledat.“

„A přesně to uděláme. A jestliže na

něco přijdeme, draze nám za to zaplatí-Ale jestli jsme na něco přišli nebo ne, to pocítí, teprve až převezmeme všechny lodě-Zatím je necháme v nejistotě.“

„To je moudré rozhodnutí, tako Fellokku.“

„Na začátku akce potřebujeme incident. Ne při prvním předání, ale třeba při druhém nebo při třetím.“

„Proč?“

„Musí si uvědomit, že netolerujeme žádnou odchylku od dohod.Ani jednu!“

„Co chceš udělat?“

„Jen takovou malou demonstraci síly.“

^ A ^

Vše bylo připraveno. Prvních Šest NOV čekalo na předání.

Cistolo Khan řídí! akci ze štábu na astroportu, který od džerrského hradu dělil jen Saturn Hill a několik řídce osídlených čtvrtí. Byl ve stálém spojení s Hokkunem, serofem strategických záležitostí. Už to nebyl žádný problém-Džerrové skutečně natáhli množství kabelových spojení, které umožňovaly komunikaci navzdory bariéře.

Serof určil komisaři pět plošin v dolní Části Goušaranu, tam měly lodě přistát.

Cistolo Khan cítil,-jak je Džerro nervózní a podrážděný, a snažil se na něj působit konejšivě. Ale Hokkun ani nechtěl atmosféru uvolnit.

„Při sebemenší poruše nebo pokusu nás nějak ošálit rukojmí zemřou,“ vyhrožoval. „Je mi úplně jedno, když pošlu tisíce na smrt.“

„K žádným poruchám a pokusům vás

ošálit nedojde," ujišťoval ho komisař. „Přistoupili jsme na výměnný obchod kvůli rukojmím. Proto nebudeme tak pošetilí, abychom teď ohrožovali jejich život."

S NOVAMI letěla minimální posádka. Jednalo se o specialisty školené na mimořádné situace a s nadprůměrným pozorovacím talentem. Jejich úkolem nebylo pouze předat loď, ale také nasbírat co nejvíce informací o Džerrech.

Když loď přistála na plošinách, posádka přestoupila do kluzáků a vyletěla z faktorového elementu.

Cistolo Khan povolal celou armádu lékařských a zásobovacích kluzáků s vojskem pomocníků.

Zvědové, kteří se nakrátko dostali za bariéru, mu hlásili, že prvních 50 000 rukojmí vyšlo z hradu a je na cestě na svobodu.

Cistolo Khan se kluzákem rozletěl k bariéře. Když překonal energetickou stěnu, spatřil rukojmí. Džerrové je energetickými sítěmi vynesli z hradu a pustili uvnitř faktorového elementu.

50 000 lidí se plahočilo k bariéře. Většina byla tak slabá, že se stěží držela na nohou a šest kilometrů k bariéře byla pro ně skoro nepřekonatelná vzdálenost. Ale i tak nesli po skupinkách raněné a mučené.

Nohama vířili prach. Co z thorrimských rostlin zbývalo před bitvou o Terranii, změnilo se za bojů v popel.

Cistolo Khan roztrpčeně stiskl rty. Dokud byli propuštěni v bariéře, nemohl jim pomoci. Džerrové si prosadili, že Pozemšťané smějí zasáhnout teprve, až budou rukojmí mimo bariéru.

Brzy první zajatci vevrávorali do ná-

ruče Čekajících pomocníků. Mnozí plakali, jiným selhaly nervy a zhroutili se.

„Za tohle zaplatí," procedil komisař mezi zuby.

Cistolo Khan dal areál uzavřít, aby nikdo nenarušoval záchrannou akci. Přesto se však dovnitř dostalo několik novinářů. Poslal na ně speciální jednotky. Uvědomoval si, že už za pár hodin poběží na všech stanicích senzační zpravodajství a vyslovené horory. Tomu nezabrání. Ale může zabránit zbytečnému obtěžování propuštěných rukojmí.

Záchranná akce byla skvěle zorganizovaná. Kluzák za kluzákem odlétal s propuštěnými do nemocnic. Žádné rukojmí nemuselo čekat. Vše běželo na-prosto plynule.

Za hodinu a něco akce skončila. Džerrové převzali pět lodí a 50 000 osvobozených rukojmí bylo v lékařské péči, kterou všichni nutně potřebovali.

Zatím se už připravovalo další předání, k němuž mělo dojít za dva dny.

^^ —>

Když se asistent Cistola Khana zeptal, zda je už ochoten přijmout jednu novinářku, komisař se něj nevrle podíval.

„Zbláznil ses?" vyjel na něj. „Na tisk nemám čas."

„Je to Katie Joanneová."

Komisar se zarazil. V první chvíli nevěděl, kam to jméno zařadit, ale pak mu to došlo, Džerrové ji přinutili, aby informovala o akci, při níž rohatí hnali stovky rukojmí na paratronový štít Štábu Hanzý, aby si tak vynutili jeho vypnutí.

Doneslo se mu, že ji takhle zneužil taká Fellokk osobně.

„Chci ji vidět!“ přikázal. „Ať jde dál.“

Hned nato stála před ním. Byla podstatně menší než on, skoro křehká, ale působila nadmíru sebevědomě. Podle modřin a opuchlého obličejce měla za sebou těžké Časy. Měla Černé pohodlné kalhoty a vysoké lakované boty. Na prstech se jí lesklo množství prstenů.

„Tak honem,“ řekl- „Mám moc práce.“

„Nejsem proti,“ odpověděla. „Dej mi akreditaci ke kontaktu s nepřítelem a Jsem zase pryč.“

„To chceš být při výměně lodí za rukojmí?“

„Ano. A bez omezení. Dodávala jsem ti záběry zajatců, když jsi jednal s takou Fellokkem. Přinutili mě k tomu.“

Jen přikývl. U téhle ženy ho už nic nepřekvapovalo. Svým stylem zpravodajství na sebe neupozornila jen Džerry-Neznal ženu, která by se s takovou chladnokrevností vrhala do bitevní vřavy, aby splnila úkoly, které si sama vytkla.

„Tak dobře,“ souhlasil a dal pokyn, aby jí povolení vystavili. „Nemůžu přece tisk odstavovat do nekonečna. Jsou po všech nemocnicích. Proč ne tedy i na frontě?“

„Děkuji.“ Chtěla už odejít, ale zavolal ji nazpátek.

„Než se dáš do práce, musíme si promluvit. Měla jsi těsný kontakt s Džerry. Musíme se dozvědět všechno, co se při tom dělo.“

„Jsem ti k dispozici,“ souhlasila. „I mně záleží na tom, aby se zaznamenaly všechny důležité informace. Ráda pomohu.“

„Z toho vycházím.“

Otočila se, ale ozval se znovu.

„Jen maličkost,“ poznamenal se sotva znatelným úsměvem. „Prosím žádné triky jako s Mylesem Kantorem.“

„Neudělám dvakrát stejnou chybu!“ Zasmála se a odešla.

Před rokem se pokusila podstrčit vědci psychofarmaka, aby z něj vytáhla informace. Nevyšlo to.

Hned nato informovala experty Bezpečnostní služby Ligy o všem, co zažila s Džerry, zvláště s takou Fellokkem.

O několik hodin později začala druhá výměna. Katie Joanneová ji zažívala v první linii. Myslela na Astru Hossainiovou. Angažovala se speciálně kvůli ní a doufala, že bude mezi propuštěnými.

Ale přepočítala se.

Když z bariéry vyšlo dalších 50 000 lidí, brzy ztratila přehled. Musela se soustředit na práci, nastavovat kamery a řídit je, komentovat a komunikovat s těmi několika kolegy v SolTelu, kteří byli ve velínu.

Hledat ještě Astru nebylo možné.

Výměna proběhla hladce. Katie udělala reportáž, podařil se jí rozhovor s Cistolem Khanem a pokračovala v pátrání po Astre. Poptávala se mezi osvobozenými, ale bez úspěchu.

Za dva dny proběhla třetí výměna. Nad Terranií táhla těžká mračna s občasnými přeháňkami- NATHAN to dovolil a nikdo si toho příliš nevšiml. Jako by příroda chtěla varovat před blížícím se neštěstím-

Ve vzduchu viselo zvláštní napětí a nervozita. Cistolo Khan chtěl akci z bezpečnostních důvodů o půl hodiny

odložit, ale taká Fellokk na to nepřišla-
Pil-. „Žádné odklady!“ vyštěkl a bylo po
jednání-.

Čtyři NOVY přistály přesně podle plány
ve výši asi jednoho kilometru, pátá se o
několik vteřin zpozdila. Byla to FARGO,
na které sloužila Bré Tsinga jako druhá
lékařka.

Katie Joanneová prošla bariérou, tam
nepřelo. Bouřka s přehánkou jí prochá-
zela jen jako jemná mlha.

Pozorovala přistání. Tu si všimla, že na
jedné sousední plošině se najednou
ukázaly desítky rukojmí- Bleskově na-
směřovala kamery nahoru a zadala jim
zvětšení.

Zatajila dech, protože několik Džerrů ty
lidi hnalo biči nemilosrdně před sebou.
Mlátili je surově a srazili dolů asi třicet
rukojmí.

Zbýlá rukojmí se zoufale tiskla k zemi.
Někteří vzpínali úpěnlivě ruce, aby si
zachránili život.

Katie sledovala několik obětí kamerou a
pak měla v záběru Astru Hossaiiniovou.
Společnice, prakticky majitelka SolTelu,
stála bledá jako smrt na okraji plošiny.
Vlasy se jí lepily k hlavě a oči měla
propadlé. Útrapy věznění a strach ji tak
změnily, že nebyla skoro k poznání.
Bezmocně čekala na to, až k ní přistoupí
Džerro a svrhne ji dolů.

„Ne! Prosím bel“ prosila tiše Katie
Joanneová.

Nechala obraz pár minut stát a potom to
nevydržela. Přepnula, nechtěla ukazovat,
jak se Astra a další řítí k zemi, dopadají a
umírají.

Její přenosy měly silný ohlas. Synt-

ron SolTelu přebíral tisíce názorů na re-
portáže- Vesměs pozitivních.

Ozývaly se však i kritické hlasy, které
varovaly před tím, aby se neukazovaly
příliš brutální scény a nezvyšovala se ještě
nenávisť vůči Džerrům. Nesměla se
vyprovokovat další vlna násilí.

Katie se nemohla zbavit myšlenek na
Astru, která se pro ni zatím stala něčím
jako přítelkyní. Musela vědět, co s ní je.
Nejistota ji trápila. Přepnula na ni. Stále
ještě stála na kraji plošiny, nyní se však
otočila a s povislými rameny se
vzdalovala- Byla zlomená. Už nikdy to
nebude ta elegantní a duchaplná Žena. -.

Kamery zachytily, jak Džerrové házejí
energetické sítě, zachycují do nich zajatce
a přenášejí je na prostranství před hradem.
Když se sítě otevřely, vy-vrávorala z nich
rukojmí a vydala se na strastiplnou cestu
k bariéře.

Katie Joanneová rozmístila kamery a
podařila se jí série obrazů plná nesmírné
dramatičnosti a emocionality. Nyní už
nebyla jediná, kdo pracoval v přímém
dotyku s nepřitelem. Když dal Cistolo
Khan povolení jí, nemohl je odmítnout
ostatním.

Přesto však měla zvláštní postavení.
Třebaže SolTel pracoval jen v nouzovém
obsazení, stále měl nejvyšší sledovanost.

Když první rukojmí dorazila k bariéře a
procházela jí, pokračovala v práci za
bariérou. Už přestalo pršet, temná mračna
odtáhla a vysvitlo sluníčko.

„Změna počasí se však nijak neprojevila
na náladě odpovědných pracovníků kolem
Cistola Khana,“ hlásila. „Brutální chování
Džerrů vyvolalo šok. Třebaže všem je
dostatečně známo, jak

strašlivě důsledně Džerrové postupují, nikdo nepočítal s tím, že v této fázi výměny budou ještě vraždit."

Mezi propuštěnými objevila Soldem Branta, poslance Liberální jednoty.

I on si jí všiml. Vzrušeně k ní zamířil.

„Musím s tebou mluvit," řekl chabým hlasem, „a ty budeš poslouchat."

V hradě jeho stížnosti odmítla poslouchat. Byl jedním z mnoha rukojmí, stěžoval si na špatné zacházení a ostatní ho nezajímali.

„Vysíláme," namítla.

„Viním vládu!" křičel. „Je odpovědná za masakr v Terranii, Komisař Cistolo Khan selhal na celé čáře."

Namítla, že dosáhl propuštění rukojmí, ale ignoroval ji.

„Těžkou vinu na všem nesou i Camelotané a Nesmrtelní," pokračoval. „Zvláště je třeba jmenovat Perryho Rhodana, který k nám přitáhl tu Heliotskou tvrz. To bude mít ještě dohru!"

Zalupal po dechu, rozpráhl paže a omdlel. Katie se rozhodla, že tohle vysílat nebude, ale záběry přesto nevystříhla. Měla informovat, nikoli soudit. Co se má z poslancových slov zachovat, to musí rozhodnout jiní.

Přiběhli záchranáři, popadli Branta,, naložili ho do kluzáku a odletěli.

Konečně přišel čas na nezbytnou reklamu. Katie nechala kamery běžet samostatně a rozběhla se k Astře Hossainiové, která právě prošla bariérou.

„Nenávidím je," vzlykala Astra. „Nikdy jsem nechápala lidi, co uvažují o vraždě. To se změnilo. Kdyby to šlo, pozabíjela bych Džerry. Všechny!"

Katie se ji snažila uklidnit, ale nenačázela vhodná slova-

Byla zděšena Astřiným stavem. Astra se jen stěží držela na nohou. Katie jí nabídla rámě a vedla ji ke kluzáku.

. Tam se majitelka SolTelu definitivně zhroutila. Schovala obličej v dlaních a v jednom kuse plakala,

Katie počkala, až kluzák odstartuje. Setkání s Astrou ji rozrušilo a nedokázala pokračovat v reportáži. Uvažovala o tom, že se odchýlí od dosavadní linie, která se vyznačovala především odstupem, vnášela emocionální prvky a vyznačovala senzační těžiště, ale nikdy se ani na krůček nepřiblížila k nenávislné kampani. Líčila děsivé Činy Džerrů, ale ani slovem nevyzývala k odboji.

Nakonec se ovládla. Přerušila reportáž a zaletěla za Cistolem Khanem, kterého zahlédla u speciálního kluzáku. Byl sám. Podíval se na ni, teprve když vedle něj přistála. -

. „Kdo byl ten muž, co měl celou hlavu v obvazech?" zeptal se.

Řekla mu to a dodala, že vyhrožoval s dohrou.

Komisař na to nic neřekl.

„Děláš skvělou reportáž," pochválil ji.

„Hlavně si zachovááš patřičný odstup."

„Díky."

Vedle nich dosedl velký kluzák se čtyřmi muži a třemi ženami v zelených uniformách. Byla to posádka jedné z předaných NOV.

Vystoupil muž s krátkou bradkou. Podle distinkcí to byl kapitán lodi.

Zkoumavě se na Katii podíval. Čistoto Khan váhal-

„Nic nepustím dál," slíbila, než stačil

cokoli říct. „Rozhodně nepustím nic, co by nám uškodilo a co by Džerrové využili.“

S tím se spokojil. Vyzval kapitána, aby mluvil.

„Zjistili jsme hektickou činnost na předaných lodích. Rohatí na ně nakládají množství materiálu. Skoro se až zdá, jako by chtěli hrad vyklidit a přestěhovat se na loď. Pořídili jsme záběry.“

„Dobrá,“ Cistolo Khan vypadal skoro spokojeně. „Podíváme se na ně. Ovšem bez účasti tisku.“

JEDNA

„Zkrotil jsi Je.“

„To je stará hra. Když je proti vnik příliš zpupný, stačí mu jednu vrazit. Musí cítit, že neznáš kompromis - a hned máš volnou cestu.“

„Vidím nebezpečí v tom materiálu, co ukořistili.“

„Z dat se nic nedozvědí- Čoch se postaral, aby jim to k ničemu nebylo. Na nás nemají. Možná mají v některém směru lepší techniku, ale nejsou dost důslední. Nic by nedokázali, ani kdyby situaci otočili.*“

„Jako že by vzali Džerry jako rukojmí?“

„To mám na mysli. Klidně bychom se dívali, jak je zabíjejí. Tak by nás na kolena nedostali. Čoch byl výjimka, je pro nás důležitý.“

„A tajemství našeho národa stejně neznají.“

^ ^ ^

Když proběhlo čtvrté předání NOV, dostavil se Allan do Khanovy pracov-

ny, aby se podíval na záznam, který přinesl kapitán NOVY.

Z obrazů jednoznačně vyplývalo, že Džerrové stěhují z hradu množství materiálu. Většinou se jednalo o zbraně všeho druhu, tvaru a velikostí.

„Jen se na to podívej,“ řekl komisař Allanovi. „Větší všehochuť si už ani neumím představit.“

„Určitě nejsou džerrské výroby,“ konstatoval Atlan. „Podle mě je to kořist ze všech končin vesmíru.“

„Vyzbrojují lodě,“ přemýšlel Cistolo Khan nahlas. „Montují děla do NOV K čemu? Nač ten spěch?“

Cistolo Khan dal přehrát části rozhovorů s osvobozenými rukojmími. V nich se stále mluvilo jen o tom, že v hradě je zmatek a že Džerrové hlavně transportují materiál.

„Jako by hrad vyklízeli a chtěli nám ho tady nechat. Otázka je, co mají s tím množstvím zbraní v úmyslu.“

„Samozřejmě je použijí,“ řekl Arko nidan. „Někde v Mléčné dráze. Podle mě se nehodlají vrátit domů. Jsem přesvědčený o tom, že zůstanou tady.“

„Toho se obávám taky.“ Cistolo Khan si vybral další záběry a prohlížel si zbraně. „Myslím si, že vůbec nemají souřadnice DaGlauxe, tudíž se nemohou vrátit, ani kdyby chtěli.“

„Najdou si další světy, přepadnou je a vyrabují. V této galaxii je dostatek lákavých cílů.“

Allanovi slzely oči. Bylo to neklamně znamení, že je rozrušený. Živě si dokázal představit, že si Džerrové vyberou i jeho starou vlast Arkon a budou na ní hospodařit podobně jako na Zemi.

„Cítí .se jistí,“ konstatoval komisař.

„Vědí, že zprávy o bitvě o Terranii Šly do celé Mléčné dráhy a že národy Galaxie jsou ve střehu. Ale jim je to jedno. Napadnou jinou planetu a jsou přesvědčeni, že její obyvatele převezou stejně snadno jako nás.“

Atlan s ním souhlasil. Ještě jednou spolu prošli všechny informace, které za uplynulé tři týdny o Džerrech došly. Syntrofonové analýzy nevedly k jednoznačným závěrům. S vysokou pravděpodobností vše nasvědčovalo tomu, že Džerrové hodlají v Mléčné dráze přepadnout další planetu, ne-li více světů.

Cistolo Khan vyhlásil poplach pro všechny světy Ligy. Na neuralgických bodech se zformovaly lodě flotily, například nad Olympem, v soustavě Vegy a u různých kontorů Hanzy.

Navíc důrazně varoval všechny známé národy. Většina reagovala. Odpovídaly a oznamovaly, že se na případnou džerskou invazi připravují.

Pouze Arkonidané ne. Dostali informace stejně jako ostatní, ale neozvali se ani slovem.

Atlan se s Khanem rozloučil. Při té příležitosti se mu komisař svěřil, že ho trápí velice zvláštní noční můra.

„Co se stane, když Džerrové s NOVAMI zaútočí znovu na Zemi. Všude po Zemi jsou oblasti, kde by získali bohatou kořist.“

„Dostanou na frak, protože znovu se vydírat nenecháme,“ řekl pevně Arkonidan. „Jsem si jistý, že v takovém případě klidně obětujeme i poslední rukojmí, která mají, abychom měli volné ruce k boji.“

Cistolo Khan pověřil NATHANA, aby připravil program pro případ další-

ho napadení. Navíc koncentroval flotilu v prostoru Země, a to tak, aby si toho Džerrové všimli. Rohatí musí vědět, co je čeká, když neodtáhnou a neopustí Sluneční soustavu.

Ale bluvoval, byl si vědom toho, že kdyby došlo na lámání chleba, bude mít svázané ruce. Nemohl nasadit transformační děla, protože tím by vyhubil obyvatele Země.

Den nato dostal zprávu od Atlana, který byl už zase na GILGAMEŠOVI. Vyhodnotili tam data a získali zajímavý profil agresora.

Podle něj Džerrové nikdy neútočili na stejný národ dvakrát. A jestliže se na napadenou planetu vrátili, tak až po staletích nebo tisíciletích, jak se to pravděpodobně stalo mxittyanům.

Cistolo Khan se uklidnil. Už se nemusel obávat dalšího útoku na nějaké město nebo oblast Země nebo na jinou planetu soustavy.

Výměna rukojmí za lodě probíhala dál. Nyní se měla předat poslední NOVA za 9000 rukojmí, mezi nimiž byla i První Pozemšťánka. Bylo 28. listopadu 1289 a nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo dojít k nějakému narušení. Vše už běželo navykklým rytmem.

A tu se Džerrové odmlčeli.

Khana to znervóznilo. Počkal několik minut, ale když se ani pak Džerrové neměli k propuštění zbývajících devíti tisíc, pokoušel se spojit s takou Fellokem.

Mamě. Džerro neodpovídal.,

Novináři reagovali okamžitě a vysílali zprávu do celého světa. Pak většina stanic přerušila vysílání kvůli zvláštnímu hlášení-

Pozemšťané zatajili dech. Veškerá pozornost se soustředila na Terranii.

Co se stalo? Proč Džerrové mlčí? Schyluje se k nové katastrofě? Co mají rohatci za luhem?

Anebo to nemá nic společného s výměnou rukojmí za loď, ale došlo k nějakým interním komplikacím? Změnilo se něco v jejich hierarchii?

Zvědové pronikli bariérou a pozorovali hrad Goušaran, tyčící se bizarně a tajemně uprostřed faktorového elementu Terrania-Jih.

Co se stalo v tom obrovském útvaru, který byl nyní obklopen NOVAMI?

^ ^ ^

Atlan právě dohovořil s Cistolem Khanem, když na GILGAMEŠ dorazila Bré Tsinga. Šel kosmopsycholožce naproti. Podíval se na hodinky. Bylo 29. listopadu 1289 8 hodin 14 minut.

Bré Tsinga mu už před dvěma dny oznámila, že Nonggo Genhered ji požádal, aby ho na chvíli ponechala o samotě. Atlan ji pozval k sobě.

Arkonidan byl s mladou ženou ze Sabinnu už dlouho ve spojení a předal jí množství dat o Džerrech. To ona ve spolupráci s ostatními psychology a se syntronem GILGAMEŠE sestavila profil agresora.

„Agoru Mummelanovi a jeho týmu se už podařilo rekonstruovat zničená data, takže děláme značné pokroky,” informoval ji Arkonidan, zatímco šli do místnosti, kde pracovali syntronoví experti. „Každou hodinu získáváme nové poznatky.”

Bré Tsinga zvrátila hlavu a rozesmá-

la se. Byla chlapecky štíhlá a plavé vlasy jí spadaly až na ramena.

Atlan se na ni překvapeně podíval. Takhle se smála jen zřídka. V jejím smíchu byla většinou skepse. Možná to bylo tím, že měla empatické schopnosti, jimiž dokázala vniknout do pocitového světa jiných a vycítit, co jim brání v upřímné radosti.

„Co je ti k smíchu?” zeptal se.

„Vzpomněla jsem si na Domina Ros-se, jak jsi mi o něm vyprávěl. Copak neříkal, že to chce Mummelana a ten jeho týden pořádně nakopnout do zadku? Zdá se, že měl pravdu.”

Atlan se rovněž zasmál.

V dobré náladě vstoupili do místnosti a přímo přešli na problémy, které bylo třeba řešit.

Agor Mummelan jim s radostí předváděl, co se mu podařilo z poničených dat rekonstruovat. Byl vzrušený a nijak se nesnažil zakrývat přímo euforickou radost. Konečně zaznamenal úspěch. Dlouho se potýkal s pochybami, už se chtěl vzdát, ale pak se mu podařil průlom o on postupoval mílovými kroky vpřed.

„Zpracovali jsme především dvě scény, které bychom vám rádi ukázali,” řekl. „Považujeme je vzhledem k nynějšímu chování Džerrů za nesmírně důležité.”

Vytvořil velkou holokrychli. Džerrové se ukázali v životní velikosti a z obrazu čísel atmosféra jako uvnitř Goušaranu.

Už od začátku bylo jasné, že v tajemné stavbě panuje podivný neklid. Čtyři Džerrové byli v místnosti s tlumeným světlem. Z podlahy stoupala pára, mís-

ty tak hustá, že nebylo jasně vidět pozadí.

U stěn se vršily všemožné věci: zbraně, předměty denní potřeby, nástroje, umělecké předměty, hodnotné věci, veteš.

Rohatci se v tom nervózně přehrabovali, zdálo se, že jsou nervózní a nespokojení a že se nemohou pro nic rozhodnout. Některý z nich občas nějakým předmětem vztekle praštil o zem a rozbil jej.

„Dávejte pozor na ty náramky na zápěstí," upozornil je Mummelan.

Když jeden Džerro zvedl ruku, Mummelan zastavil obraz a přistoupil blíž k holografii. Ukázal na náramek.

„Vidíte? Ukazuje zvýšenou teplotu. Džerrové teď mají teplotu odpovídající našim 33,8 stupně. Jinými slovy, ten chlapík je přímo rozpálený. Připomínám, že jejich normální teplota je 32,4."

Pustil záznam dál a následovala scéna, kdy se dva Džerrové pustili do sebe.

Vstoupil Džerro bez rohu. Místo něj měl na čele něco jako mozol. Současně s Jiným Džerrem sáhl po jednom z předmětů a zřejmě už to byl dostatečný důvod k prudké hádce.

Rozběhla se bitka, nešetřili se, chvíli měl převahu ten, chvíli onen. Nakonec se popadli a zdálo se, že chtějí jeden druhého zardousit. Pak ale ten bezrohý popadl soupeře za roh a trhl jím dolů.

Kolem stříkala zelená krev, z podlahy se valil hustý dým - a pak se obrazy rozplynuly, až nebylo vidět nic.

„To je vše, co se nám podařilo zachránit," prohlásil Agor Mummelan.

„A co to ostatní?" zeptala se Bré Tsin-ga.

„Máme různé zlomky," odpověděl syntronik. „Všechny vám je přehrávat nemusím. Je na nich důležité jen to, že nám dávají informace, se kterými Džerry máme v hlavní scéně tu čest."

„Taká Fellokk?"

„Ne, jde o jeho předchůdce taku Poulonese. S ním je tam Aggoš, to byl serof přes Footy. Ani on už není ve funkci. Víme, že ho vystřídal Škonk."

„To jste udělali pěkný kus práce," pochválila ho kosmopsycholožka.

Agor Mummelan přehrál další záběr.

Ukázala se místnost nacpaná až ke stropu všemožnými technickými přístroji. Vzdáleně připomínala velitelský můstek. Taká Pouiones hovořil s Aggo-Šem. Nejdřív chyběl zvuk, Mummelan toho využil a ukázal Allanovi a Bré Tsinze, kdo z nich je bývalý vůdce Džerrů a kdo serof-

Už věděli, že takaje absolutním vládcem hradu a že mu podléhá šest serofů.

Potom naskočil zvuk a oni slyšeli hrubé hrdelní hlasy s mnoha sykavkami. Syntron hlasy ztlumil a překryl je tlumčením.

Džerrové mluvili o napjaté situaci v hradu. Taká Pouiones si dělal starosti kvůli stále ostřejší kritice. Předhazovali mu, že je příliš váhavý v taženích, a očekávalo se od něj, že brzy rozběhne nějakou akci.

Taká se odmlčel uprostřed věty.

„Ted' to přijde!" upozornil je Mummelan.

Najednou jako by se zastavil Čas a místnost s oběma Džerry se ponořila do přízračného světla, v němž všechno vypadalo jinak, neskutečně. Tento efekt byl úplně jiný než když syntronik za-

stavil záznam, aby je upozornil na stoupající teplotu. Kolem taky Poulonese totiž všechno ztuhlo, on se však hýbal.

Zvedl paže, jako by chtěl po něčem sáhnout, šel pár kroků stranou, vrátil se, pomalu se otočil kolem své osy. Tvář měl bez výrazu. Oči hleděly do prázdna.

Podivný jev skončil stejně rychle, jako začal.

Aggoš si přejel dlaněmi po obličejí. „Co to bylo?“ zeptal se.

„Zjevil se mi Nerohatý,“ prohlásil Poulones.

„A rozuměl jsi mu jako dřív?“ Serofovi se chvěl hlas a uctivě ustoupil.

Řeč těla jasně vyjadřovala, jak to na něj zapůsobilo. Svěsil hlavu, stáhl trochu ramena a díval se na taku zespoda. Ruce, které měl prve na břicho, si dal za záda.

„Aby ne! Poradil mi, abychom napadli planetu Thorrim v soustavě Thorrtimer,“ odpověděl předchůdce taky Fellokka. „Nerohatý řekl, že Thorrimané jsou bohatý a zbabělý národ, takže snadno a bez rizika získáme velkou kořist.“

„Báječné!“ radoval se serof. „Poslechněš ho?“

„Poslechnu! Naším dalším cílem je Thorrim!“

Aggoš se uklonil. Zdálo se, že je s vůdcovým rozhodnutím nadmíru spokojen. Ustupoval a vzdaloval se od něj.

Bré Tsinga jeho chování interpretovala a dospěla k názoru, že kontakty s Nerohatým jsou mu nepříjemné a vzbuzují v něm úzkost.

„Jaké to vyznamenání, že jsi směl mít už několikrát styk s Nerohatým,“ licho

til takový serof přes Footy stěží srozumitelným hlasem.

Tím syntronická sekvence skončila.

„Odvedl jsi dobrou práci,“ řekl uznale Atlan a kývl na Mummelana.

„Bude to k něčemu?“ zajímal se Mummelan.

„Jsou v tom informace,“ konstatoval Atlan. „Zvláště ta druhá scéna se mi zdá důležitá.“

„Přesně tak,“ souhlasila Bré Tsinga. „Nyní už víme, že Džerrové nevpadli na Thorrim z vlastní vůle, ale že to dostali příkazem.“

„To však také znamená, že hrad byl na planetu přepraven a původně tam nestál,“ řekl pomalu Atlan. „Tady něco nehraje.“

Ozval se Atlanův extramozek.

Ještě něco je třeba zvážit. Jestliže Nerohatý věděl, že se v soustavě Thorrtimer ukáže Heliotská stavba, pak ji patrně sabotoval a postaral se o to, aby se Džerrové dostali do Terranie-Jih.

O tom nebylo pochyb!

A kde je závěr? napomínal logický sektor duševní koncentraci a hned dodal: Onen Nerohatý by mohl být například identický se Shabazzou. Vzpomeň si na ty mrtvolky v dracích a na Kalili Nedrunovou- Všechno souvisí...

Už zase Shabazza!

Vstoupil Gemot „Lasice“ Květina, interpret kontrapočítače MERLINU. Malý, hubený se supím obličejem na tenkém krčku vpadl do místnosti hbité jako lasička a vychrlil ze sebe, že přišel na něco neuvěřitelného.

„Jde o Gousaran. Podařilo se nám rekonstruovat další materiál a na něco jsme narazili. Ohromilo nás to.“

NULA

„Kdy se ohlásíme, tako Fellokku?" -
„Ještě chvílku strpení."

„Jsou v panice. Přivolali lodě, které
zajišťují oblast."

„Vím. Před bariérou nastoupily jed-
notky. I když je to směšné. Už jednou na
to dojeli."

„Ale neměli bychom luk napínat k
prasknutí."

„Jen žádný strach. Tohle je hra nervů a
já mám lepší nervy."

^ A ^ •

Cistolo Khan odmítl hovořit s poslan-
cem Liberální jednoty Solderem Bran-tem,
který se ho snažil kontaktovat přes syntron
a vyhrožoval, že si bude stěžovat.

„Na takové lidi nemám čas," odmítl
výpady muže, který byl zřejmě stále ještě
pod vlivem utrpení a ponížení zajetí.

Komisař Ligy byl napjatý.

Bylo už 29. listopadu 1289 a Džerrové
pořád mlčeli. Cistolo Khan vyslal za
bariéru výzvědné sondy. Přinesly záběry
Goušaranu, které je postavily před další
záhadu.

Nikde nebylo vidět jediného Džerra.
Hrad jako by vymřel.

Ale v časných ranních hodinách toho
dne náhle z hradu vyšly tisíce Džerrů a
robotů a zakotvili všechny NOVY na
plošinách anebo těsně u paty hradu. Za-
bývali se tím asi tři hodiny, potom se opět
stáhli.

Od té doby se už neukázal ani jeden.

*Co mají za tubem? Co to mělo zna-
menat?*

„Obávám se, že zůstanou na Zemi,"

. pronesl chmurně Čistoto Khan. „Třeba se
tady chtějí zahnížit. A NOVY, které jsme
jim museli přenechat, jim to umožňují."

Stáhl k faktorovému elementu další
úderné jednotky.

Ve hře byly životy devíti tisíc rukojmí.
Cistolo Khan se po tvrdém duševním boji
rozhodl. Kdyby Džerrové vyrazili z hradu
a zaútočili, obětuje rukojmí.

„Ohlas se, tako Fellokku," žádal a díval
se na syntron, který ustavičně vysílal
signály Džerrům a vyzýval je, aby se s
nimi spojili. „Dej mi už konečně vědět, co
máš v úmyslu."

Ale také Fellokk se neozýval a mlčel
dál.

Jaké byly jeho cíle? Co si sliboval od
toho, když Terranii napadne podruhé,
třebaže město leželo v troskách? Anebo
měl v úmyslu zaútočit na jiné velké město
v dosahu? Šanghaj, Hongkong, Tokio,
Kalkatu nebo Dilií?

„Jen si to zkus," procedil komisař Ligy
mezi zuby. „A čeká tě Waterloo!"

^ A ^

„Přežila jsi to, Astro, a to je nejdůle-
žitější," utěšovala ji Katie.

Astra Hossaiiniová se na ni podívala
zapadlýma očima-

„Nenávidím je," zašeptala a vzala no-
vinářku za ruku. „To jim to nemůžeme
nijak oplatit?"

„My dvě těžko," usmála se Katie. „Tře-
ba něco podnikne Cistolo Khan. Nezatěžuj
se tím. Musíš se brzy uzdravit."

Vstávala, ale Astra ji nechtěla pustit.

„Kam jdeš?"

„Do práce, jak to mám ve smlouvě,"
usmála Katie. „SolTel čeká."

Rozloučila se, vyšla z nemocničního pokoje a odstartovala posledním kluzákem, který SolTelu zbyl.

Vystoupala do Čtyř set metrů a vracela se sto kilometrů do Terranie. Brzy už spatřila faktorový element. Nejdřív vypadal jako jakýsi mléčný stín, ale čím více se k němu přibližovala, tím byl jas-

v *v/
nejši.

Spojila se s redakcí a dohodla bezprostřední kroky ohledně aktuálního programu.

„Přeletím element asi v osmi kilometrech," oznámila. „Vím, že bariéru nelze prohlédnout ani shora, ale třeba něco zajímavého přece jen uvidíme."

Když vystoupala, zmocnil se jí divný pocit.

Ono napůl průhledné, mlžné pole, z něž vzešlo tolik neštěstí, leželo pod ní. Hrad Gousaran neviděla, ale registrovala nakupení jakýchsi hrubých objektů.

Měla pocit, že v elementu už není tak jasno, jako bývalo. Něco se změnilo.

Zastavila kluzák, zapnula kamery, umístila je poblíž kluzáku, třebaže nebylo vidět nic zvláštního.

Od severovýchodu se blížila mračna. Blýskalo se z nich, ale hřmění slyšet nebylo. Ještě nějaký Čas potrvá, než bouřka dorazí do Terranie.

Zabrala jednotky hluboko pod sebou a pokoušela se vysvětlit si záhadné chování Džerrů.

„Něco je ve vzduchu," řekla. „Přímo to cítím. Že by další džerrský útok? Co když dostali posily, aniž o tom víme? Co když mají v hradu transmitery, i když dosavadní šetření zjistilo, že takovou technikou vůbec nedisponují?"

Za bariérou se cosi pohybovalo. Stíny se vsouvaly do sebe, byly intenzivnější a šířily se pak skoro po celé ploše bariéry.

„Už je to tady!" vykřikla a cítila, jak ji zmáhá vzrušení.

Vnitřní hlas jí radil, aby myslela na vlastní bezpečnost a zmizela.

Nesmíš štěstí příliš pokoušet!

Stíny dostávaly obrysy a zároveň tmavly.

Z astroportu flotily odstartoval velký kluzák a blížil se k ní. Synttron současně hlásil Cistola Khana.

„Zbláznila ses, Katie Joanneová?" volal.

„Nevím, co se děje, ale jsem si jistý, že to tady bude brzy hodně nebezpečné. Radím ti dobře. Zmiz, jak nejrychleji umíš."

Kluzák k ní doletěl na deset metrů, takže viděla Khana i jeho spolupracovníky.

„Ani mě nenapadne," odpovíděla.

„Musím být tam, kde se něco děje, mám to v popisu práce."

„Jen abys nelitovala," varoval ji a odletěl.

Katie Joanneová cítila otřes a v první chvíli si myslela, že někde poblíž udeřil blesk. Ale pak se podívala pod sebe a zdálo se jí, že se faktorový element snížil. Vysouvalo se z něj něco tmavého. Připomínalo to mohylu plnou antén.

„Cistolo!" vykřikla. „Už to začalo!"

Namířila kamery na podivný útvar, který se vysunoval z bariéry. Pak jí to došlo.

Faktorový element se nesnížil. Nezměnil se. Z elementu pomalu vystupovalo něco tmavého a uvědomila si, že je to špička Goušaranu.

Vojenských jednotek kolem bariéry se zmocňovalo vzrušení. Špička hradu stoupala výš a výš, vyrůstala jako mohutná věž z mlžně se třpytící energetické stěny.

Katie Joanneová duchapřítomně přepnula na živé vysílání.

„Už není pochyb," hlásila. „Hrad Gousaran se zvedá dál a dál. Z bariéry už vystoupil do poloviny. Hrad Gousaran není budova, ale kosmická loď! Kosmická loď GOUSARAN!"

<- A. ^

Čistoto Khan byl tak překvapený, že ze sebe nedostal ani slovo. . ;

Hrad Gousaran je loď. GOUSARAN'

Ted' mu to došlo. Džerrové neplánovali další útok na Terranii City ani na jiné pozemské město. Chtěli odletět ze soustavy.

Taká Fellokk rukojmí nevydával, protože si chtěl zajistit nerušený odlet.

„Ohlas se, tako Fellokku!" žádal a jako očarovaný hleděl na loď vysokou 6,2 kilometru, která už vystoupila z elementu.

Syntron Khana spojil, ale s Allanem.

„Právě jsme zjistili, že hrad není hrad," oznámil komisaři. „NOVY, které se nevešly na plošiny ho obklopují jako kordon."

„To jsme zjistili taky," zaúpěl Cistolo Khan. „Právě se dívám, jak stoupá a mizí v kosmu."

Prohodil s Arkonidanem ještě pár vět, pak se opět snažil navázat spojení s Fellokkem. Podařilo se.

Fellokkův obraz se ukázal v holokostce. „Nyní můžeme poslední rukojmí vy-

měnit za poslední loď," začal. „Provedeme to během letu."

„Souhlasím," odpověděl Khan, který se už vzpamatoval a vracel se do štábu. „Nejdřív rukojmí."

„Nejdřív padesátou osmou NOVU," prohlásil vůdce Džerrů. „Pokud nesouhlasíš, loď si nech a my vyházíme rukojmí do prostoru. Bez skafandrů."

„No dobře," souhlasil Cistolo Khan, protože mu stejně nic jiného nezbývalo. „Během letu. Jaké mám záruky, že pak rukojmí skutečně propustíte?"

„To je věc důvěry." Taká Fellokk se na něj ušklíbl. „Copak jsem ti už víckrát nedokázal, že mi můžeš důvěřovat?"

Cyničtější snad už ani nemohl být-

Cistolo Khan se jen stěží ovládal. On se jim ještě vysmívá!

GOUSARAN zrychlil a zmizel v modré obloze, proletěl stratosférou a vstoupil do kosmického prostoru.

Když Khan vešel do lokační centrály, dosáhla džerrská loď už čtvrtiny rychlosti světla a stále zrychlovala.

Komisař už dávno navázal spojení s kapitánem poslední NOVY a vydal rozkaz, aby provedl výměnu. Loď následovala GOUSARAN a dohnala ho, když Džerrové letěli skoro dvoutřetinovou rychlostí světla.

V centrále Cistolo Khan sledoval, jak NOVA dosedla na jednu volnou plošinu a jak Jí posádka opustila v malém člunu. Z něj pak kapitán poslal poslední záběry lodi, kterou tak dlouho považovali za hrad.

Od letícího hradu se odpoutala matně svítící kostka. Za průhlednými energetickými stěnami bylo vidět natlače-

na rukojmí. Kostka je chránila před vzduchoprázdňem vesmíru.

Velitel člunu povolal větší kosmickou loď. Syntetickými kamerami natáčel, jak rukojmí přecházejí do lodi.

Když přešel poslední zajatec, kostka vyhasla a zmizela.

Ve stejném okamžiku zmizel GOUŠARAN ve vesmíru.

„Kam letí?" ptal se Cistolo Khan.

Když specialisté hned neodpověděli, otočil se k nim. Chtěl se zeptat znovu, ale nemusel.

Přistoupila k němu žena a potřásla hlavou-

„Ani sebemenší pětirozměrný otřes," řekla. „Vůbec nic." " Překvapeně na ni pohlédl.

„Takže nevíme, kam letí?"

„Přesně tak," odpověděla sklesle. „Vůbec nemůžeme zaměřit bod výstupu."

„A co NOVY? To jsou přece naše lodě."

Technická jen vrtěla hlavou.

„Lituji. Loď se vnořily současně s GOUSARANEM. Nešlo je zaměřit. Džerrové zřejmě dokážou vytvořit nějaké neznámé pole, které obklopilo nejen hrad, ale i NOVY. Kurzový vektor

ukazuje na periférii Mléčné dráhy, ale to nemusí nic znamenat. Kdykoli ho mohou změnit a my to nezjistíme."

„Převezli nás na celé čáře," konstatoval zahořkle komisař a zklamaně se vrátil do pracovny, aby zařídil vše potřebné pro převzetí rukojmí.

Když vyřídil to nejdůležitější, ohlásil se Atlan.

„Díky Bré Tsinze jsme zase o krok postoupili," hlásil mu. „Podařilo se nám rekonstruovat další segmenty."

„No a?"

„Narazili jsme na informaci, která nám prozradila, kam mají namířeno."

„Kterou planetu si vybrali?"

Arkonidan jmenoval svět, který byl dalším cílem rohatců.

Cistolo Khan vyskočil z křesla.

„To nemůže být pravda!" vykřikl. „Ne, to je vyloučeno. To není možné!"

„Kdepak. Jsem si tím absolutně jist. Naše informace souhlasí."

„Přece tam na základě obyčejné domněnky nemůžu poslat celou flotilu," vzpíral se Cistolo Khan.

„Ale měl bys," doporučil mu suše Arkonidan.